

Svätojánska noc

Názov: Svätojánska noc

Autor textu a banneru: Tesska (obrázok vybraný s prihliadnutím na autorské práva)

Pairing: DM/HP

Žáner: romantika

Varovanie: slash, sex, vulgarizmy

Popis: Svätojánska moc máva podivnú a veľkú moc, ktorá nečakane spojí životy dvoch ľudí, ktorí po sebe už dlho túžia, ale neodvážia sa dúfať v opätovanie citov...

Svätojánska noc I.

V miestnosti panoval mierny šum, ktorý prichádzal nielen od jeho kolegov sediacich okolo dlhého stola, ale i zo zarámovaných obrazov visiacych pozdĺž dvoch stien. Pozrel na hodinky a s nevôľou si uvedomil, že ten absolútne nemožný muž opäť raz mešká.

Dnes ráno poslala riaditeľka každému kolegovi osobne správu, že na štvrtú poobede zvoláva schôdzu. Nemal poňatia, čo to malo znamenať, ale v poslednom čase mali poradu takmer každý týždeň, takže sa tým ani nezaoberal. Porady sa týkali koncoročných skúšok a to nielen pre piaty ročník a ich VÚČ, ale i pre siedmakov, ktorí skladali MLOKY, nehovoriac o ostatných ročníkoch. Napokon, i tak nemal v tento piatkový večer čo iné na práci. Dnešok chcel stráviť veľmi nezáživne a to opravami písomných prác, ktorých sa mu v poslednom čase akosi nakopilo. Neville sa ponúkol, že mu pritom bude robiť spoločnosť, čo profesor Obrany proti čiernej mágii samozrejme vrelo ocenil.

Pozrel na jediné prázdne miesto pri stole a zamračil sa. Boli tu už všetci, od Hagrida po Minervu McGonagallovú, iba profesor Elixírov chýbal. Stalo sa nepísaným pravidlom, že vždy a všade chodil posledný, ale napriek tomu nikdy nemeškal. Keď riaditeľku upozornil zakúzlený a nastavený tempus, konečne sa objavil. Dvere ticho vrzli, akoby oznamovali jeho príchod i náladu zároveň, ktorá bola rovnako ponurá a chladná ako bolo podzemie hradu, ktorému kráľoval, keď sem nastúpil na miesto profesora elixírov na začiatku školského roka.

Zaujal svoje miesto za stolom bez toho, aby komukoľvek z nich venoval aspoň jediný pohľad, či zdvorilý pozdrav. Harry ho prepaľoval sústredeným pohľadom od chvíle, čo vošiel a ani pri tom nepostrehol ako sa sústredene mračí. Ten čierny netopier si zasadol hneď oproti a on neodolal, aby doňho nezabrdol.

„V podzemí nefungujú hodiny?“ opýtal sa provokačne, čím konečne zaujal kolegovu pozornosť, ale ten sa zjavne nenamáhal odpovedať mu. Toto ignorovanie vedelo Harryho zakaždým vytočiť. Muž sediaci oproti ho obdaril takým pohľadom, za ktorý by sa nemusel hanbiť ani nebohý Snape.

„Zdá sa ti, že meškám?“ opýtal sa predsa len a Harry stisol pery. Na toto jednoznačne nemohol odvetiť záporne, nech akokoľvek chcel! Ale potom mu skrsol iný nápad a pery sa mu zvlhli do provokatívneho úsmevu. Vedel, že to toho zmätka vytočí viac ako akékoľvek iné podpichovanie. Mal pravdu. Doniesol sa k nemu zvuk tlmeneho zavrčania a vzápätí ho prepálil strieborný pohľad zlostných očí. Už sa mu dýchalo o čosi lepšie. Tieto ich drobné prekárania ho vždy príjemne osviežili. Hlavne ak potreboval zahnať nudu.

Slova sa ujala riaditeľka. Vstala a zeleno-čierny hodvábnny habit sa okolo nej pri tom pohybe jemne zavlnil. „Vážení kolegovia, myslím, že väčšina z vás vie, prečo som dnes zvolala túto schôdzu, avšak novým kolegom, ktorí sa tejto tradície zúčastnia prvý raz stručne ozrejším nasledovné fakty. Ako som povedala, ide o tradíciu, ktorú naša škola zachováva celé desaťročia, kedy sa vo Svätojánsku noc zúčastňujeme osláv v kruhu dryád, nýmfa a faunov. Je našou povinnosťou prijať pozvanie, ktoré sme obdržali i tento rok od kráľovnej víl.

Odmietnutie zúčastniť sa tejto akcie preto neprichádza do úvahy. Jediné, čo by vás ospravedlnilo by bol vlastný tragický skon.“

Harry sa zamračil. „Trochu silné slová, nie?“ pošepol Nevillovi, ktorý sedel vedľa neho, tvárou obrátený k Minerve, ako i všetci ostatní.

„Ani nie. Asi nevieš, čo sa bežne stávalo nebohému Snapovi, však?“ opýtal sa šepky.

„Čo?“

„Keď chodil zbierať bylinky do lesa, vždy ho postihol nejaký... úraz. Buď sa mu bylinky premenili na mach, či inú nepotrebnú burinu, alebo musel vziať nohy na plecيا, ak sa ocitol na zakázanom území. Je dobré mať dobré kontakty i s týmito bytosťami, ver mi.“

Harry vyzeral trochu nesvoj. Nestačilo, ak mal kontakty s kentaurami? Nepotreboval sa bratříčkovať s Aragogovými potomkami, alebo podobnými obludami, ktoré obývali zakázaný les. Jeho pohľad sa znova stretol s pohľadom profesora Elixírov, ktorý ich tichý rozhovor zjavne počúval a na jeho zistenie, ani on nevyzeral z tej zprávy dvakrát nadšene. Rozhodol sa ho ignorovať. Toto ho zaujalo.

Znova sa započúval do Minervinho rozprávania. „Ako som povedala, dostali sme pozvánku. Tento rok sa im ozaj vydarila,“ usmiala sa spokojne a mávla prútikom na kôpku lupienkov, ktoré si všimol až teraz. Vzniesli sa do vzduchu z kôpy ležiacej na podlahe pod oknom.

Neville sa vôbec netváril šokovane. Zjavne bol na niečo také zvyknutý. Napokon, bodaj by aj nie. Veď tu na rozdiel od neho a Malfoya učil už štvrtý rok.

„Myslím, že sa ti to bude páčiť,“ povedal Neville a ukázal na roj okvetných ružovkastých lupienkov, ktorý sa odrazu po mávnutí Minervinho prútika vytvaroval do nežnej ženskej postavy. Tá im spevavým hláskom predala pozvanie na oslavu Svätójánskej noci, ktorá sa mala konať v dnešnú noc, z 23. na 24. júna. Napokon sa spýtala: „Aká je teda vaša odpoveď?“

„Odkáž kráľovnej Eos, nech nás očakáva,“ riekla Minerva slávnostne a hneď potom sa lupienky plavne preniesli vzduchom k otvorenému oknu a zamierili späť k Zakázanému lesu poháňané letným vánkom.

Draco Malfoy sa prihlásil o slovo. „Prepáčte riaditeľka, ale je tá účasť skutočne povinná?“

Minerva naňho prísne pozrela a prikývla. „To rozhodne! Ako som povedala, je to tradícia a účasť profesorského zboru je bezpodmienečne nutná, pán Malfoy. Ak sa toho môže zúčastniť i pán Filch, nevidím dôvod, prečo by ste vy nemohol. Kontrolu nad fakultami preberajú prefekti a duchovia fakúlt, ako každý rok v tento deň. Stretne sa o pol jedenástej večer pri Hagridovej chalupe, slávnostne usrojení. Všetci,“ zdôraznila a uprela pohľad na plavovlasého muža sediaceho konča stola. „Zároveň očakávam, že sa aj s pánom Potterom budete správať podľa bontónu,“ venovala varovný pohľad i svojmu bývalému študentovi. „Vaše ustavičné hádky by si mohli vysvetliť ako nespokojnosť so svojou pohostinnosťou a to nemienim pripustiť. Je to jasné?“

„Isteže, madam,“ odvetil Harry, ale keď pozrel na Malfoya, videl v tých priesračných očiach tichý vzdor.

Merlin, ako sa len na tú noc odrazu tešil. Bolo to stokrát lepšie ako oprava písomných prác žiakov.

~*~*~*~

Čistina uprostred lesa bola priam rozprávkovo vyzdobená. Všade vôkol sa vznášala omamná vôňa kvetov a tráv, lákavých nápojov, ktoré varili víli v kotlíkoch po okraji čistiny, kde v jej samom strede niektoré ich družky tancovali za spevu a vyhrávania faunov na svojich flautách. V korunách stromov sa vznášali drobné víli pixie, ktorým fosforeskovali úzke no dlhé blankovité krídla v rôznych farbách dúhy. Harry sa na to díval úplne očarený.

„Milujú kvety a všetko živé. Nech ťa neprekvapí, keď uvidíš, ako občas šľahnú nejakú ženu alebo dryádu bičíkom. Tie rany vôbec nebolia,“ prezradil mu o niečo vyšší priateľ, odetý do žltozeleného hodvábneho habitu. Vyzeral tak slávnostne ako sa Harry nikdy necítil. Ani v tomto tmavozelenom habite, ktorý bol nútený vytiahnuť zo skrine. Jediný, ktorý vlastnil. Mal šťastie, že ho na to upozornila Hermiona a trvala na tom, aby zvolil inú farbu ako čiernu. Sama mu navrhla zelené, pretože tá farba mu prisala nielen k pleti, ale podtrhovala i farbu dúhoviek.

„Prečo by ich pre merlina mali šľahať bičíkom?“ opýtal sa vyjavene.

„Odveká tradícia. Je to preto, aby ženy neboli neplodné,“ vysvetlil mu a pobavene sa usmial. „Myslel som si, že to ako profesor predmetu, ktorý učíš budeš vedieť,“ štychol ho do boku, priateľsky si ho doberajúc.

Harry sa na statného mladíka iba uškrnul. „Vďaka za informáciu, ale túto tématiku zatiaľ nemám prebratú... do takej hĺbky.“ Potom sa zamračil a pozrel na vzdialený koniec lúky. „Prečo ale šľahajú tí traja fauni Malfoya?“ uchechtol sa. „Koledujú si o peknú kliatbičku.“

Obaja sa nad tým obrázkom pobavene rozosmiali.

Napokon ho Neville potľapkal po pleci. „Zbadal som Persefónu, idem na kus reči,“ riekol, aby sa s ním rozlúčil, ale po pár krokoch sa zastavil a otočil. „Harry, nepij nič, čo sa nebude tváriť ako pramenitá voda.“

Harry iba mávol rukou a vydal sa po svojom. Keď okolo neho prechádzala akási víla s podnosom, na ktorom boli rôznofarebné nápoje a ponúkla ho, neodmietol napriek Nevillovmu varovaniu.

Uchlipkávajúc z lahodného drinku s príchutou lesných brusníc sa rozhliadal vôkol. Minerva sa stále zhovárala s kráľovnou víl, Eos, akurát že teraz sa k nim pridala už i Pomona Pomfreyová. Madam Hoochová sa bavila s ružolícou Poppy, ktorá sa hanblivo usmievala a líca sa jej červenali ako školáčke. Hagrid sedel na jednom z kameňov pri najstaršom vodníkovi, akého kedy vôbec Harry videl a nad niečím sa hurónsky rehotal, držiac v rukách poriadne korble speneného nápoja. Rusalky a nymfy sediace na veľkých, hladkých kameňoch

pozdĺž žblnkotajúceho potoka si čosi ticho šepkali, usmievali sa a navzájom si česali dlhočizné vlasy. Profesor Filius Flitwick sedel na drevenom pničku medzi dvoma dryádami, ktoré mu ískali vo vlasoch a on sa pri tom veselo chichotal. Sibyla Trelawneyová stála pri stoloch s občerstvením s tanierikom v ruke a nebola chvíľa, kedy by ju nevidel čosi prežívať, pričom sa tvárila vyjavene ako prízrak ovešaná korálkami ako zvonkohrou. Neville sa bavil s akousi dryádou, ktorá mala krásne ryšavé vlasy, siahajúce takmer k jej útlým členkom a na vlasoch jej sedela koruna z pestrofarebných kvetov. Usúdil, že to nemôže byť nik iný ako spomínaná Persefóna. A potom mu pohľad padol na osamelo postávajúceho Malfoya.

Stál na okraji čistiny, pozorujúc ostražitým pohľadom všetkých navôkol a tváril sa absolútne nezúčastnene. Nebyť toho, že i on popíjal akýsi nápoj, hoci odlišnej farby a už okolo neho nekrúžili tí šantiví fauni, pôsobil, akoby tam ani nepatril. A Harrymu ho prišlo akosi ľúto. Jedna vec bola, keď stál takto osamote Filch, ktorý sa až nechutne maznal so svojou mačkou a druhá, keď tam tak videl postávať toho netopiera, ktorý panoval prísnu rukou Slizolinskej fakulte.

Cítil, že dnes by sa mohli medzi nimi ľady prelomiť. Nebolo by predsa až také nemožné, aby sa zblížili, nie? Vedť to, že ho iritoval a v spoločných hádkach našiel záľubu svedčilo predsa o tom, že by ho dokázal zniesť a akceptovať. Tak, hor sa do toho! povzbudil sa v duchu. Spokojne sa uškrnul, keď zbadal jeho zhrozený pohľad, len čo Malfoy zbadal, ako sa k nemu blížil. Srdce mu podivne poskočilo a žalúdok sa zachvel. Odrazu vedel naisto, že to bude dobré...

Svätojánska noc II.

Draco sa prebudil na to, že ho vzadu na krku štekľí čísi teplý dych. Druhý pocit, ktorý sa predral do jeho omámeného vedomia bol ten, že je od pol pása nahý. Pocit chladu, ktorý pocítil na zadku nemohol znamenať nič iné. Ale čia bola tá ruka, ktorá na ňom tak majetnícky spočívala? V hlave sa mu odrazu rozjasnilo. Zdesene vytreštil oči a obrátil tvár k mužovi, ktorému v túto šialenú noc dovolil viac, akoby chcel. Ležal otočený na bruchu, s hlavou opretou o vlastnú pravačku, kým sa tisol k jeho boku a objímal ho. Svojsky.

Draco sa vymanil z jeho objatia a ani nedýchajúc sa narýchlo upravoval. Na čistine ďaleko pred nimi stále prebiehala rušná zábava, ale on sotva vnímal bujarý spev, či hlasnú hudbu. Myslel len na to, čo vykonal. Čo oni vykonal! A nevedel prísť na to, ako sa to zvrtilo.

Vrhol Harryho smerom posledný pohľad a prešiel od strapatých vlasov k rozhodnému, pokrčenému habitu. Ako sa mohol pred ním takto zhodiť? Stuhol, keď sa mladík odrazu pretočil na chrbát a vydýchol si až v momente, keď zistil, že spí ďalej. Pohľad na jeho košeľu otrhanú od gombíkov a rozopnuté nohavice, z ktorých vykukoval vskutku pôsobivý orgán rozkoše ho i proti jeho vôli rozochvel. Zahryzol si do pery a vstal. Pozrel smerom do lesa za sebou. Bol temný a tajomný, rozhodne o nič viac hostinný ako keď sa v ňom ocitol prvý raz v prvom ročníku kvôli trestu, ktorý mu udelila Minerva. Mal ho tu len tak nechať? Čo ak sa mu niečo stane? Sklonil sa po svoj prútik a prv ako sa odmiestnil vyčaroval okolo neho ochranný kruh.

~*~*~*~

Zdalo sa, že jeho tmavovlasý kolega si na tú noc tiež spomenul. Mohol tak súdiť podľa jeho rozpačitého pohľadu, ktorým ho vítal nasledujúce ráno pri profesorskom stole. Na jeho radosť, ako aj na pokoj ostatných profesorov ich hádky od tej noci ustali. Jeden druhému sa svedomito vyhýbali, čo nebol až taký problém, keďže Draco sa väčšinu svojho času pohyboval v podzemí. A ak to nevyžadovala situácia, jedlo si nechával servírovať vo svojich súkromných komnatách. Školský rok skončil bez toho, aby sa s ostatnými kolegami vôbec rozlúčil.

To ešte netušil, s čím sa bude musieť o pár týždňov popasovať.

~*~*~*~

Na hrade v to leto ostalo len pár profesorov. Minerva, Sibyla, Poppy, Hagrid a školník Filch so svojou neodmysliteľnou prachovkou, ktorú nazýval mačkou. Bol medzi nimi. Po smrti rodičov sa nerád vracal do rodičovského sídla. A hoci mal i iné dŕžavy, jedine tuto sa cítil ako doma. Na mieste, kde ho nikto nesúdil, kde naňho nik nezazeral. Mohol sa slobodne túlať po školských pozemkoch bez toho, aby ho obliehal krdel krvilačných novinárov bažiacich po senzáciách, smel zbierať prísady do elixírov a užívať si svoju slobodu.

Tomu však bolo už od predvčera minulosťou. Nerád, ale ako jediný pacient nemocničného krídla si mohol naplno „vychutnávať“ starostlivosť Rokfortskej sestry, madam Pomfreyovej. Ale neužíval. Oveľa radšej by bol kdekoľvek inde, ako tu. Pripadal si bezmocný, slabý ako mucha. Jeho nezdravá bledosť sa zvýšila vystupňovaním žalúdočnej nevoľnosti. Najhoršie na tom bolo asi to, že vôbec netušil, z čoho mal pokazený žalúdok. Nepomáhal ani elixír na vyčistenie čriev, ktorý si sám naordinoval a skončil tak práve tu, dehydrovaný a vysilený.

Madam Pomfreyová, ktorá okolo neho sústavne krúžila ako osa a mávala prútičkom nad jeho inak úplne zdravým telom sprvu iba krútila hlavou a mrmlala niečo, čo vnímal na pol ucha ako: „To nie je možné! To nie je možné!“

Potom celá rozrušená odbehla a nechala ho samého, keď mu podala posilňujúci elixír a nariadila odpočívať s prísľubom, že mu ešte dnes povie presnú diagnózu. Netvárila sa však pozitívne. Vyzerala skôr šokovane a vyjavene. Nevedel, či si to pripustiť a má sa začať obávať, alebo či sa na to vykašľať.

Vykašľal sa a konečne si zdriemol, keď sa unavený skrútil na bok a po prebdenej noci zaspal.

~*~*~*~

Prebral sa na to, že počuje tichý šepot. Skusmo otvoril oči. Stála nad ním nielen Poppy, ale i samotná riaditeľka. Obe sa tvárili, akoby mal každú chvíľu skončiť.

Zažmurkal a celý rozladený a rozospatý sa posadil na posteli. „Predpokladám, že mi konečne poviete, čo sa deje, však?“ Jeho hlas bol nevrlý a prísny.

Poppy pozrela na Minervu a tá iba prikývla. Otočila sa späť na Draca. „Áno, poviem ti, čo s tebou je, Draco,“ odvetila a kúzлом si privolala stoličku. Minerva jej príklad nasledovala.

Draco iba spýtavo povytiahol obočie, v napätom očakávaní. Mohol spokojne tvrdiť, že mu je fajn. Vlastne oveľa lepšie ako fajn. Mal dojem, akoby mu nikdy nič nechýbalo a rád by sa odtiaľ konečne vypratal.

„Si v absolútnom poriadku,“ potvrdila sivovlasá žena jeho domnienku a on s neutrálnym výrazom v tvári prikývol. Jej vážna tvár, oči presiaknuté obavami ho však nenechali pokojným.

„Ale?“ naznačil jej netrpezlivo, aby pokračovala.

„Si samodruhý,“ povedala miesto nej Minerva, očividne nezdráhajúca sa oboznámiť ho s jeho súčasným zdravotným stavom.

„Som, čo?“ mal dojem, že zle počul. Oblial ho pot.

„Samodruhý,“ zopakovala riaditeľka so stoickým pokojom. „Čakáš dieťa,“ dodala na vysvetlenie, keď na ňu jej mladý kolega neprestával nechápavo civieť.

Slova sa opäť ujala Poppy. „Presnejšie, si v piatom týždni tehotenstva, drahý môj.“

„Ale... ako sa to... myslel som, že len ženy môžu... ako?!“ chrľil zo seba zmätene a navyše podivne vysokým tónom hlasu. Cítil ako sa mu zježili všetky chlpy na tele. Mozog pracoval na plné obrátky, neschopný vstrebať tú desivú správu a spracovať ju.

Poppy pokrčila plecami. „Možno je to nemožné iba u muklov. U čarodejníkov to zas nie je taká nevídaná vec, i keď sa to javí inak. Už som to konzultovala s odborníkmi. Múdrejší budeme až zajtra, keď ťa príde prehliadnúť odborník od Sv. Kalixta, kde sa špecializujú na netradičné choroby, úrazy a samozrejme mužské pôrody.“

To, čo vraveli potom, už nevnímal. Mohlo mu byť pripísané k dobru, že nestratil vedomie, ale rozhodne bol na tom biedne, ak sa jeho stav nedal rovno nazvať zúfalým. Netušil, ako prežil zvyšok dňa i nasledujúcu noc. Keď ho tie dve nakoniec nechali osamote a on začal rátať, zhrozene si uvedomil, že počal ešte v tú pamätnú svätójánsku noc a otcom jeho dieťaťa a nie je nik iný... ako Potter!

~*~*~*~

Ani profesor St. Claire, ktorý sa na Rokfort dostavil nasledujúci deň skoro ráno ho nepotešil. Stál nad ním a vykladal mu novinky o jeho stave a dôvody, prečo k tomu vôbec došlo.

„Zistil som dôvod, prečo ste otehotnel. Je to síce ojedinelé, ale ako vám povedala vaša ošetrujúca sestra, nie nemožné. Vo vašom prípade zohrali hlavú úlohu viaceré faktory, z ktorých bol najzávažnejší ten, že máte okrem mužských pohlavných rozmnožovacích orgánov i ženské. Nechcem tým tvrdiť, že ste nejaký podivný hybrid a každú chvíľu vám na tele vyraší vagína, ale za to máte vaječníky, vajíčkovody a maternicu.“

Draco pri jeho slovách bledol. Ruky zatínal do prikrývky a mal dojem, že teraz už skutočne omdlie.

„Podľa mojich výpočtov ste musel obcovať počas svätójánskej noci s mimoriadne zdatným čarodejníkom, keď sa vám dvom podaril taký zázrak,“ odvetil s úsmevom. „Ale tiež ste musel nevedomky užiť niečo, čo vašu plodnosť iba podporilo.“

Zázrak? Podľa neho to bola skôr katastrofa globálnych rozmerov! Namáhavo prežrel a opýtal sa stiahnutým hrdlom: „Nedá sa... toho... zbaviť?“ bolo mu fuk, že nazval svoje dieťa tak necitlivo.

Liečiteľ na jeho smolu pokrútil hlavou. „Nie. U žien to nie je taký problém, ale interupcia sa dá vykonať do ôsmeho týždňa tehotenstva. Avšak u muža by bola zhubná.“

„Čo to znamená?“

Liečiteľ naňho pozrel a s konečnou platnosťou vyslovil: „Zabilo by vás to. Oboch.“

Draco privrel oči, ťažko dýchajúc a oprel sa o nadýchané, páperové vankúše. Telo mu pokryl lepkavý pot. Bol v hajzli! V totálnom hajzli!

„Nechám vám svoju vizitku,“ povedal liečiteľ St. Claire a položil na stolík vedľa jeho postele bielu kartičku. „Ak sa rozhodnete, rád budem vaším pôrodným asistentom.“

Keď Draco začul to slovo, zaplakal... a preplakal takmer i celú noc.

~*~*~*~

Po ďalších dvoch týždňoch, kedy sa pomaly vyrovnával s myšlienkou, že ho nabúchal sám majster sveta a kedy sa ranné nevoľnosti o niečo zmiernili, začal uvažovať o svojom stave z iného uhla pohľadu.

Rástlo v ňom dieťa. Nový život. A on sa tým stal svojím spôsobom výnimočný. Nepoznal v Anglicku iného muža, ktorý by v sebe nosil takú vzácnosť, akou bol nový život. Jeho a Potterove dieťa. Nemanželský bastard...

Zahryzol si celý sklúčený tou nepeknou vyhlídkou do pery a sadol si na trávnik, zahľadiac sa neprítomným pohľadom na pokojnú hladinu Čierneho jazera.

S myšlienkou na to, že nebude mať nielen stáleho partnera, ale i ženu a dieťa sa už stačil vyrovnáť. Bol síce gay, ale veril v lásku na celý život. A toho, po kom túžil vedel, že mať nemôže. Keby mu bol niekto povedal, že s ním raz otehotnie, asi by ho prekliat.

Ale toto bol holý fakt! Rástlo v ňom jeho dieťa po jednej šialenej svätójánskej noci! Čo to vtedy vôbec do seba nalial? Chutilo to fantasticky a jeho vycibrený talent na elixíry a rýchlu analýzu prísad nedokázal určiť nič nebezpečné. Hoci, keď si na to tak spätne spomínal, nejaká omamná látka tam musela byť, ak zo seba dokázal spraviť takého blázna a priznať Potterovi svoje city. A dokonca viac. Odovzdať sa mu, kľaknúť si pred ním na kolená a... prežiť

najúžasnejšiu noc svojho života. Všetko, v čo si dovoľil dúfať bola sladká, nostalgická spomienka a nie živá pripomienka jeho hriechu.

Mimovoľne prechádzal rukou po svojom stále plochom bruchu. Nie, takto si svoj život rozhodne nepredstavoval. Slobodný otec s dieťaťom, ktoré budú nazývať prašivým pankhartom... Na tvári sa mu usadil zadumaný výraz. Prečo by mal nie byť celú zodpovednosť na svojich bedrách? Prečo by mal byť na jeho výchovu sám? A prečo by jeho dieťa nemalo mať i druhého rodiča?! Nenabúchal sa predsa sám!

Toto tak veru nenechá! Vstal a vykročil späť k hradu. Rýchlo si zbalil pár potrebných vecí a len čo sa dostal za hranice školských pozemkov, premiestnil sa do Godrickovej úžľabiny, kde vedel, že Potter býva.

Svätojánska noc III.

Ocitol sa v tichej ulici, ktorá počas tohto príjemne slnečného dňa vyzerala až nadpozemsky pokojne. V korunách stromov ševelil letný vánok, všade vokol zaznieval spev vtákov i živé cvrlikanie hašteriacich sa vrabcov. Spozna jedného z domov vyletel krdeľ holubov, aby zakrúžili po bezoblačnej, blankytnej oblohe a vrhol sa dolu do poľa. Napriek toľkej pokľudnej kráse v ňom panovala nesmierna nervozita. S obrovskou námahou sa nútil klásť nohu pred nohu a kráčať k poslednému z domov stojacemu o hodný kus od ostatných. Nebol taký pôsobivý ako Manor, ale pri pohľade naň pocítil v žalúdku nepokojné záchvevy a sťahy. Zhlboka sa nadýchol, len aby si neprivodil vlastnými silami ďalšiu nevoľnosť. Už len to by mu chýbalo.

Dom bol vysoký a veľký. Žiadna chatrč podobná Brlohu Potterovho najlepšieho priateľa. Záhrada, ktorá ho obkolesovala bola úhlade upravená. V predzáhradke žiarili pestré hlávky rôznych kvetov, v záhone bola osadená malá, kamenná fontána, z ktorej tryskala voda a kde sa práve kúpali párik lastovičiek. Dom i rozľahlý pozemok okolo chránil vyšší murovaný plot s ozdobným čiernym kovaním. Zastal na mieste a preglgol. Utrel si z čela drobné kropaje potu a uvažoval, či nemal predsa len ten habit strčiť do kufra, ktorý zvieral v ruke. Pozrel naň a neisto prestúpil z nohy na nohu. Nechcel tak pôsobiť pred ním, tak si to dovoľil aspoň teraz. V tom kufri mal zbalené najpotrebnejšie veci. Mohol si ho síce zmenšiť a strčiť do vrečka habitu, ale nespravil to, pretože tým chcel demonštrovať svoje jednoznačné rozhodnutie v tej citlivej a delikátnej veci, kvôli ktorej sem viedli jeho kroky. Hneď ako na Pottera vybalí pravdu, počká ako sa rozhodne... A buď ho na mieste prekláje, alebo... bude ho potajme milovať ešte viac. Ale to už je v rukách osudu, pomyslel si a stlačil kľučku na bránke, aby vošiel na hadiaci sa chodník, okolo ktorého bol nasadený Flox, tvoriaci krásny a hustý fialkastý pás.

Odrazu sa vchodové dvere pár metrov pred ním otvorili a k jeho ušiam sa doniesol rozjarený smiech. V dverách sa objavili dve postavy, z ktorých prvú nepoznal vôbec a druhú až pridobre. Neznámy bez zábran objal Pottera, ktorý sa tomu vôbec nebránil a dokonca mu vlepil na ústa rýchly, krátky bozk. Potom ho pustil a so širokým úsmevom sa otočil, aby pozrel priamo do tváre plavovlasého prišielca.

Draco by sa v tom momente najradšej prepadol pod zem. Krvi by sa v ňom nedorezal. Mal chuť odmiestniť sa a svoje rozhodnutie v duchu už stihol desaťkrát oľutovať, lenže zvíťazila v ňom povaha slizolinčana.

„Dobrý deň,“ pozdravil ho ten chlap, ktorý sa ešte pred malou chvíľou sápal po Potterovi a oblažil ho svojím širočizným úsmevom. Draco iba strnulo kývol hlavou a nespúšťal pohľad zo šokovanej tváre svojho tmavovlasého kolegu. Počul ako bránka za ním ticho vrzla, keď jemu neznámy opustil Potterov pozemok. Akoby to bol impulz, ktorý potreboval, aby sa opäť rozkýval. Podišiel až k dverám, kde stál Harry ako prišpendlený.

„Ahoj,“ pozdravil ho Harry, stále vyvedený z miery z toho, že stojí pred ním práve on, Draco Malfoy z mäsa a kostí.

„Musíme sa pozhovárať,“ povedal takým chladným a vyrovnaným hlasom, aký v tej chvíli vládal použiť. Dával si sakramentský pozor na to, aby jeho tvár pôsobila ako nečitateľná maska, aby cez ňu nepresiakla ani jediná emócia. To, čoho sa stal pred chvíľou svedkom ho nepríjemne zasiadlo. Potter si rýchlo našiel náhradu. Na jednej strane sa mu nemohol čudovať. Bol príťažlivý a nemal žiadne záväzky. Doteraz. V očiach sa mu pomstychtivo blysko.

„Pod' ďalej,“ pozval ho mladík a zaviedol svojho host'a do obývacej izby. „Dáš si niečo?“ opýtal sa, keď mu pokynul, aby sa posadil a urobil si pohodlie. Sledoval ho ostrážitým pohľadom. Nevedel to s určitosťou, ale v Dracovom výraze bolo niečo, čo ho varovalo pred blížiacou sa pohromou.

„Minerálku,“ odvetil mladík, zložil svoj kufrík k nohám a sadol si do najbližšieho kresla. Harry na moment zmizol a Draco si v tej chvíli dovolil ďalšiu minútku prejavenia svojej slabosti a teraz i zúfalstva navyše. Obraz toho, čo videl by si najradšej vymazal z hlavy šmahom prútika. Ruky, ktorými si prešiel po unavenej, bledej tvári sa mu jemne chveli. Len ťažko ovládol ten tras. Zahryzol si do pery a pozrel na svoj kufrík, ktorý si aspoň odľahčil kúzlom. Už nebolo cesty späť.

Keď sa Harry vrátil, sedel tam ako socha, nehybný, takmer nedýchajúci. Myslel na to, že napriek tomu, že sedí v pohodlnom, mäkkom kresle sa cíti ako keby sedel na stoličke obitej ostrými klincami. Všetko v ňom len tak vrelo.

Harry mu podal pohár a on si odpil. Potom ho položil na úzky konferenčný stolík, pravdepodobne z čerešňového dreva s peknými vyrezávanými nôžkami v tvare mačacích labiek a pozrel naňho.

Harry zatiaľ zaujal miesto v kresle oproti. „Tak, čo ťa sem privádza?“ opýtal sa, horiac od zvedavosti.

Draco celú cestu sem zvažoval, čo povedať a ako to povedať. V duchu si predstavoval všetky možné scenáre toho, ako sa Potter asi zachová, čo povie a čo mu odpovie on. Lenže, keď prišlo na lámanie chleba, začal sa. Podal to tou najjednoduchšou formou, ako len dokázal.

„Som v inom stave a ty si na vine. Budeš niest' rovnakú mieru zodpovednosti ako ja, pretože inak prisahám, že to dieťa nikdy v živote neuvidíš a ani o nás do konca života nebudeš počuť.“

Harry zažmurkal a otvoril ústa. Naprázdno. Ostal tak naňho pár sekúnd zízať a potom zahabkal: „Č-čo?“ Mladý muž sediaci oproti nemu sa však tváril smrteľne vážne. Evidentne o svojom stave nežartoval.

Draco ho iba prepaľoval strieborným pohľadom a mlčal ako ryba. Svoje povedal. Teraz bol na rade Potter.

Sekundy ubiehali. Dokonca prešla i nejaká tá minútka. Draco stočil nervózny pohľad k starožitným, vysokým hodinám stojacim vedľa obdivuhodne zapratanej knižnice, čo by do Pottera nikdy v živote nepovedal a pozrel späť naňho.

Odrazu k nemu Potter iba natiahol ruku a bez toho, aby použil prútik, či niečo vyslovil Draca zasiahla jeho mágia. Od ľaku sa strhol. Počul o tom, že Potter dokáže ovládať bezprútikovú mágiu, ale ešte ho pri tom ani raz nezažil. Už sa chcel naňho osopiť, keď zistil, že to, čo Potter spravil mu nijako neubližuje. I tak v hneve nakrčil čelo a načiahol sa po prútiku, aby odrazil do podivné kúzlo. Prišlo mu, akoby bol lapeným chrobákom, ktorý sa odrazu nevedno ako ocitol pod mikroskopom nejakého vedca.

„Čo si myslíš, že robíš?!“ oboril sa naňho.

Ale Harry si jeho hnev nevšimal. Naprázdno preglgol, stiahol ruku i svoju mágiu. „Ty si... ty skutočne... moje dieťa? Ako?“

Draco si prehrabol rukou vlasy a snažil sa upokojiť. Potter bol z toho očividne mimo, ale to bol aj on. Avšak bol tu jeden podstatný fakt. Potter nebol ten, kto bol tehotný a nebol ten, kto bude musieť to dieťa vynosiť a porodiť. Ak to prežije on i to dieťa, bude si môcť pogratulovať. Ale on je tu ten, kto sa má tváriť presne tak, ako Potter. Ohúrene, vykoľajene, vystrašene, znepokojene a ešte miliónkrát inak!

„Neviem. Niečo sa stalo v tú prekliatu svätójánsku noc!“ dostal zo seba napokon.

Harry opäť zažmurkal.

„Dofrasa, prestaň sa tváriť tak idiotsky a už sa k tomu nejako vyjadri!“ vzkypel Draco.

„A... čo chceš? Čo odo mňa teda očakávaš?“

Dobre, napadlo blondiakovi. Teraz, alebo nikdy. „Moje dieťa rozhodne nikto nebude nazývať pankhartom. Netrvám na žiadnych veľkolepých ceremóniách. Chcem skromný, súkromný obrad, kde prijmeme zväzok. Od dnešného dňa tým ostávam bývať tu. Máš niečo proti?“

Harry po hodnej chvíli pokrútil hlavou. Stále tomu nemohol uveriť. Mal dojem, akoby sa mu jeho sen po rokoch akýmsi podivným zázrakom splnil a bol mu doručený previazaný mašľou v nádhernej škatuľke, ktorá v sebe skrývala nečakané prekvapenie. Akurát sa postupne ukazovali menšie závady... na jeho želanie.

„Dobre,“ šepol Draco unavene. „Ak máš v dome hosťovskú izbu, rád by som sa ubytoval. Máš tu aj domáceho škriatka? Potrebujem, aby mi vybalil. Ja si zatiaľ zdriemnem, som uťahaný.“

„Bude ti vyhovovať Dobby, alebo si praješ iného škriatka?“ opýtal sa Harry zastretým hlasom, keď sledoval ako Draco vstal z kresla a chopil sa svojho kufra.

Mladík po ňom šľahol pohľadom. „Dobby? Myslíš nášho bývalého škriatka?“

Harry prikývol. I Draco po chvíli zvažovania prikývol. „Dobby bude fajn.“

„Dobby!“ zavolať Harry a len čo sa pred nimi škriatok objavil, požiadal ho, aby pripravil pre pána Malfoya hosťovskú izbu a niečo malé pod zub. Tiež ho poprosil, aby mu pomohol vybalit' a potom aby ho nechal odpočívať a prišiel za ním.

„Budem musieť na chvíľu odísť. Zvládneš to tu zatiaľ sám?“ opýtal sa mladíka, ktorý k nemu pozrel znova tým chladným pohľadom, až ho zamrazilo. Nechápal to. Potom mu napadlo, že ho zjavne viný zo svojho stavu a iba stisol pery.

„Iste. Choď si užiť, kým môžeš Potter. Neveru ti tolerovať nebudem. Ale nebudem ti robiť ani lacnú štetku,“ riekol mladík cynicky a otočil sa mu chrbtom.

Harry naňho ostal iba ohúrene pozerat', ale Draco mu nastavil svoj chrbát. Potom odišiel aj s prekvapeným domácim škriatkom, ktorý ho viedol späť do haly a na poschodie. Harry si prehrabol rukou vlasy a sadol si späť do kresla. V duchu ho prenasledoval roj otázok: A toto malo znamenať čo? Čo budem robiť? Pomeríme sa vôbec niekedy? Odpustí mi, čo som mu spôsobil? Kedy si praje ten obrad? Mám to s ním ešte prebrať? A čo všetko ešte bude treba poriešiť? Ozaj chce iba skromný obrad?

Svätojánska noc IV.

Draco osamel v priestrannej, útulne zariadenej izbe a d'akoval nebesiam, že sa nezrútil skôr, ešte v prítomnosti škriatka. Dobby ho rýchlo vybalil, odostlal mu posteľ a dokonca mu na Harryho požiadanie doniesol niečo pod zub. Až teraz si uvedomil, že mal hlad ako vlk, pretože v raňajkách sa iba zadumane prplal. Teraz prežúval chutné sústa a zapíjal ich šálkou mäťového čaju. Dojalo ho, že jeho bývalý domáci škriatok pamätal, aký mal vždy najradšej.

Hoci bolo jedno chutné a on ho doslova hltal, nevychutnával si jednotlivé sústa tak, akoby to rád spravil. Cítil sa príliš zranený, hoci sa tak cítiť rozhodne nechcel! Pred očami mal stále obraz Harryho a toho neznámeho muža. Prečo bol taký hlúpy a naivne dúfal, že slová, ktoré mu v tú noc vytáral ním nejako pohnú? Pokrútil hlavou nad vlastnou naivitou. Kam sa stratila jeho slizolinská chladnosť, strohosť a rezervovanosť?

Odsunul tanier a otreľ si ústa obrúskom. Zvalil sa na posteľ a rozhlíadol sa po izbe. Steny boli natreté peknou, svetlou hráškovou farbou, ku ktorým ladil svetlohnedý, zrejme bukový nábytok pozostávajúci z postele s baldachýnom, nočným stolíkom, veľkou dvojdverovou skriňou, jednou menšou skrinkou a komodou s kovovými úchytkami. Pod oknom stál písací

stôl s pohodlne vyzerajúcou stoličkou. Na ňom bola váza s kvetmi, ktoré izbu príjemne prevoňali. Okno bolo pootvorené, ale zakrývala ho jemná záclona. O niečo hrubší brokátový záves olivovej farby bol teraz odtiahnutý a pripnutý striebornou šnúrkou k skrytému háčiku na stene. Drevenú podlahu pokrýval hrubý koberec pozostávajúci z troch odtieňov zelenej, ktorá sa krásne prelínala a navyše bol ozdobne pretkaný striebornou niťou. Draco sa v posteli schúlil na bok. Hoci v ňom všetko kričalo a jeho vnútro sa chvelo zadržívaným smútkom, mal dojem, akoby sa ocitol doma...

Zaboril bledú tvár do vankúša a vzlykol. Telo sa mu otriasalo tlmenými vzlykmi dovtedy, kým unavený nezaspal.

~*~*~*~

Harry navštívil ministerstvo a vybavil špeciálne povolenie, aby mohol zväzok s Dracom nadobudnúť svoju právoplatnosť ešte dnes. Premýšľal nad tým, že by to odložil aspoň do víkendu, ale stále tu bola možnosť, že si to Malfoy rozmyslí a to rozhodne nehodlal za žiadnu cenu pripustiť. Nebolo pochyb o tom, že bol v inom stave, o čom sa mal možnosť presvedčiť. A rovnako nezapochyboval ani o tom, že on je otcom. Nech bol Malfoy akokoľvek prít'azlivý, po vojne a smrti oboch rodičov sa uzavrel pred svetom. Čím ďalej, tým viac začal pripomínať svojho ďalšieho nebohého príbuzného, profesora Snapa, ktorého po troch rokoch štúdií nahradil na poste profesora Elixírov presne v tom istom roku, ako tam Harry nastúpil na miesto profesora Obrany.

Vedel, že Malfoy nevystřčil nos z hradu ani vtedy, keď sa ostatní rokfortskí profesori išli zabaviť do Rokvillu. Vždy sa radšej držal v ústraní. Nemal žiadnych normálnych priateľov, s ktorými by sa vídal aspoň v čase voľna, či počas sviatkov tak ako Harry. Ostával v Rokforte i počas letných prázdnin. Harry často premýšľal, prečo? Mal predsa Manor a pokiaľ vedel i mnohé iné panské dŕžavy, ktoré zdedil po oboch rodičoch.

Tá svätôjanska noc bola preňho v skutočnosti požehnaním. Netušil, čo to vlastne popili, ale nebol sám, koho tie nápoje posmelili. Draco mu začal otvorene prejavovať sympatie, čo Harry primerane využil a vzal si, čo sa mu tak veľkoryso ponúkalo. Zvlášť po tom, čo ho Malfoy zatiahol za strom, pri ktorom stáli a pobozkal ho tak, až sa mu podlomili nohy. Aj tak po tom potajme túžil celé roky! Sníval o tom, aké by to s ním bolo a predstavoval si, aké by to mohlo byť. Netušil, že sa to všetko takto prekvapivo zvrtné.

Cez prázdniny si chcel dať pauzu, hodlal chvíľu cestovať a prísť za ten čas na spôsob, ako sa tomu malému, nevrnému, plavému netopierikovi dostať na kobyľku. To, čo s ním zažil v tú noc ho pohltilo ako mohutná prílivová vlna a Harry pochopil, že nikdy a s nikým už nezažije nič podobné. Bolo to, akoby konečne našiel sám seba. Odrazu vedel, čo chce a na čo celý život čakal.

~*~*~*~

Povzdychol si a prehrabol si rukou vlasy, keď sa premiestil pred Nevillovo sídlo. Prešiel chodníkom k dverám domu a chopil sa kovového klopadla v tvare baranej hlavy, ktoré naňho podozrievavo škúlilo.

„Nikto nie je doma,“ ozvalo sa namosúrene, keď ho Harry pustil.

„Nekecaj!“ oboril sa na hovoriacu vec.

„Vážne,“ klamalo klopadlo snažiac sa tváriť čo najpresvedčivejšie. „Pán šiel do lesa na huby.“

„Jasné, teraz! Ešte mi povedz, že zbiera muchotrávky,“ odfrkol si Harry.

„Nie. Šiel na satanské hríby,“ poučilo ho klopadlo dôverne a oblízlo si svoju baraniu papuľu drobným kovovým jazýčkom.

Keď Neville konečne otvoril, Harry mal fakt na mále, aby to klopadlo nevytrhol z dverí a nešmaril do jarku, ponad ktorý prechádzal po širokom moste, aby tam pomaly hrdzavelo. Bol by to primeraný trest za tú jeho drzú papuľu.

Neville sa uškrnul. „Prepáč, bol som v skleníku a Luna nie je doma,“ ospravedlňoval sa, keď vrhol spýtavý pohľad na klopadlo, ktoré teraz nevinne civelo kamsi dohora a popískovalo si v štýle – veď ja nič - nevšímajúc si Harryho zúrivy pohľad. „Uf, asi by som s tým mal skutočne niečo urobiť, ale stále som neprišiel na to kúzlo, ktoré použila babička. Mrzí ma to. Je milé iba na Lunu.“

Harry si povzdychol a iba nad tým mávol rukou. „Kašli na to. Trápi ma čosi vážnejšie ako tvoje papuľnaté klopadlo.“

„Tak pod' ďalej, rád ťa vypočujem,“ ubezpečil ho a zaviedol do svojej pracovne, ktorá bola preplnená knihami z Herbológie, rôznymi botanickými zbierkami, rozpravami a podobnou literatúrou.

Len čo sa za nimi zavreli dvere pracovne, Harry spustil krátku verziu celého svojho úžasného príbehu, ktorý zahŕňal svätójánsku noc, Malfoyovo tehotenstvo i jeho vynútené podmienky. Neville ho pozorne a bez prerušenia počúval, kým sa ho kamarát a kolega nespýtal, či by mu zajtra nešiel za svedka.

„Bez všetkého, rátaj so mnou,“ odvetil, ale stále sa pri tom trochu mračil. Prepaľoval ho skúmavým pohľadom a potom sa poškrabal po nose.

„Počul som o prípadoch, kedy otehotnel čarodejník a je to vskutku vzácné. Ako to berie Malfoy?“

Harry sklopil pohľad do zeme. „Myslím, že ma nenávidí viac ako kedykoľvek predtým. Preto chcem, aby ten obrad prebehol ešte dnes a on si to nemohol premyslieť.“

„Takže netuší, čo k nemu cítiš?“ dedukoval Neville.

Harry pokrútil hlavou. „A asi sa to ani nedozvie. Zakázal mi priblížiť sa k nemu a varoval ma, že mi neveru nebude tolerovať.“ Uškrnul sa. „Akoby som ja dokázal byť neverný niekomu, koho roky tajne milujem. No nie je to irónia osudu?“

Neville ho súcitne potľapkal po pleci. „Je mi to ľúto. Nebudeš to s ním mať zjavne ľahké.“

Ďalší povzdych. „Aj tak nerozumiem, ako sa to stalo. Najprv mi šepkal také veci, z ktorých sa mi podlamovali nohy, potom sme sa... ved' vieš... a nakoniec otehotnie a znenávidí ma. A to som si myslel, že sa to medzi nami konečne zmení.“

Neville sa zamračil opäť. „Kedy vlastne počal? Predpokladám správne, ak poviem, že to bolo v tú svätojánsku noc?“

Harry prikývol.

„Ach, tak potom to chápem,“ odvetil tajomne a pokyvoval pri tom hlavou.

„Chápeš čo?“

„Pamätáš sa, ako ho šľahali tí fauni bičíkmi a ja som ti povedal, že je to kvôli plodnosti?“

„Hej, lenže vravel si o tom v súvislosti so ženami,“ pripomenul mu Harry.

Neville pokrčil plecami. „No, zjavne vycítili, že je... výnimočný. Predpokladám, že nápoj, ktorý pil bol Veritas Amorum. Čím by pre teba nemuselo vaše spolužitie znamenať až takú pohromu, ako sa ti teraz zjavne zdá.“

„A to súdiš podľa čoho? Podľa postavenia hviezd?“ opýtal sa trochu napaprčene. „Čo to bolo vôbec za nápoj? Nejaká obdoba nápoja lásky spojeného so sérom pravdy?“ zaujímal sa o niečo živšie.

Neville sa uškrnul a štuchol doňho. „Niečo také. Ide o to, že osoba, ktorá ho užije prizná i proti svojej vôli city osobe, ktorú skutočne miluje.“

Harry naňho ostal civieť ako na zázrak. „A čom som potom pre merlinove spodky vychlastal ja?“ V jeho hlase sa miešali obavy s nádejou.

Neville sa uškrnul. „Popíšeš mi to, čo si pil?“

„No, malo to chuť lesných brusníc a svetlofialovú farbu. Spomínam si, že i Draco ho neskôr ochutnal,“ rozpomenul si podivne rýchlo.

„Ach!“ vzdychol si Neville a snažil sa neúspešne potlačiť zväčšujúci sa úsmev.

„Čo – ach? Čo to bolo?“

„Spondeo fertilis,“ informoval ho. „Alebo elixír, ktorý zaručuje plodnosť. No, aspoň vidno, že víly rozhodne vedia, čo pripravujú. Varoval som ťa. Nepi nič, čo sa netvári ako minerálka.“

Harry si na moment schoval hlavu do dlaní, kým Neville veselo poznamenal: „Buď rád, že si sa nenapil žltého nápoja. Major erectus je určený iba pre faunov.“

Harrymu očerveneli líca a uhol pohľadom. Už tušil, prečo sa nemohol tak ľahko zbaviť tej mohutnej erekcie. Potom sa však opäť vzpriamril a pozrel naňho odhodlaným pohľadom.

„Lenže ja neľutujem nič z toho, čo sa stalo, vieš?“ povedal zastretým hlasom. „Iste, nepredstavoval som si, že to dopadne takto, ale mám, čo som chcel. Získal som, po čom som túžil. Mám Draca a on čaká moje dieťa. Čo môžem chcieť viac?“

„Aby ťa za to prestal viniť?“ skúsil Neville, na čo si Harry povzdychol a zatváril sa tak skrúšene, až ho Nevillovi prišlo ľúto.

„Pozri, naozaj si myslím, že nič nie je stratené,“ prihovoril sa mu povzbudivo. „Proste si ho potrebuješ získať, nakloniť. Vieš, dvoriť mu. Nikdy ste neboli ani na rande. Nesadli ste si k poháriku a nepozhovárali ste sa. Mal by si to napraviť. Chápeš, čo mám na mysli?“

Harry sa naňho zadumane díval a napokon sa usmial. „Myslím, že viem. Musím dosiahnuť, aby sa do mňa zamiloval a otvoril sa mi. Myslíš, že súkromná večera pri sviečkach na oslavu nášho zviazania bude na začiatok postačovať?“

Neville sa usmial. „Určite.“

Svätojánska noc V.

Harry sa naposledy obzrel v zrkadle. Dúfal, že vyzerá bezchybne. Alebo aspoň tak, aby ho jeho nastávajúci obdaril oceňujúcim pohľadom. Len čo sa vrátil z mesta, oznámil mu, že obrad sa bude konať ešte dnes o siedmej hodine večer. Špeciálne na tento účel vybral zo všetkých miestností najkrajší salón v dome, ktorý nechal vypratať a zariadiť podľa svojich predstáv.

„Dobby, je všetko pripravené?“ opýtal sa, nervózne postávajúci pred zrkadlom.

Jeho domáci škriatok ihneď prikývol. „Všetko byť hotové, Harry Potter. Pán Neville už čakať v hale s manželkou.“

„Výborne, ďakujem, Dobby,“ usmial sa. Naposledy si skúsil uhladiť neposlušné pramene vlasov, ale jeho pokus bol neúspešný. Napokon to vzal. „Idem ich privítať. Ty oznám Mal...“ zastavil sa poopravil, „oznám Dracovi, že ho očakávame a privedť ho za nami, dobre?“

„Ako si Harry Potter želať,“ riekol piskľavým hlasom a uklonil sa.

~*~*~*~

Harry zbehol po schodoch na prízemie. Vybozkával Lunu a podal si ruku s priateľom. Pozdravil úradníka z ministerstva mágie a predal mu sľúbený kožený mešec. Malá odmena za prácu cez čas. Mužik sa spokojne usmial, hoci opakoval: „Och, pán Potter, to skutočne nebolo nutné!“

Harry si pomyslel svoje. Bez akejkoľvek nevhodnej poznámky, ktorá ho štípala na jazyku ich zaviedol do pripravenej miestnosti. Luna vydýchla úžasom.

„To je nádhera, Harry. Máš tu aj Florinky?“ opýtala sa, na čo sa ministerský úradník zháčil, Harry uškrnul a Neville na svoju manželku láskyplne pozrel.

„Florinky?“ opýtal sa Harry, ktorý sa túžil dozvedieť, čo by to malo byť podľa nežnej plavovlásky tentoraz.

„Iste,“ prikývla s tým svojím zasneným pohľadom. „Drobné víly, veľmi podobné pixiám. Žijú v kvetoch, o ktoré sa starajú.“

„Ach,“ usmial sa poučený Harry, ale pokrútil hlavou. „Obávam sa, že tie tu nenájdeš Luna.“

Neville naňho vrhol vd'ačný pohľad, keď chytil manželkinu ruku do svojej a pobožkal jej ju. Luna bola síce trochu zvláštna, ale azda i preto ju tak nekonečne miloval.

Harry sa otočil k dverám vo chvíli, keď k nemu z chodby doľahla ozvena Dracových krokov. Videl ako plavovlasý muž zastal na prahu dverí a ohúrene nazrel dovnútra. Tie rozkošné ústa sa pootvorili v nemom úžase a Harry vedel, že neprestrelil.

~*~*~*~

Draco zatajil dych. Vidieť ho uprostred tej nádhery bolo nad jeho sily. Zažmurkal, aby rozohnal dotieravé slzy, ktoré sa mu proti jeho vôli tislí do očí. Prečo si s tým všetkým dal takú námahu?! Nežiadal ho o to! Nežiadal ho o nič, len o jednoduchý obrad! Napriek tomu, všetko bolo dokonalé. Vráťane jeho...

Hoci mal vlasy ako vrabčie hniezdo, ešte aj to sa mu na ňom páčilo! Dočerta!

Bol oblečený v slávnostnom habite, viazanka pod krkom bola bezchybne upravená, dokonca ozdobená striebornou sponou. Draco sa ošil. Lutoval, že na sebe nemá svoj lepší habit, ale tento sa tomu jeho pokojne vyrovnal. Hoci sa mu vo viazanke neskvela trblietavá ozdoba.

Pod oknami bolo malé pódium, pripomínajúce spolu so strieškou kópiu altánku. K jeho dvom schodíkom viedol tmavozelený behúň. A všade bola záplava kvetov a sviečok. Vo vzduchu sa dokonca vznášali trblietavé svetielka. Pod pódium stál Neville Longbottom so svojou manželkou Lunou a hore čakajúci mužík s vypučeným bruchom. Došlo mu, že je to ministerský úradník. Pôsobil patrične škrobene a upäto. V rukách zvieral obradnú knihu.

Draco sa konečne pohol. Mykol sa, keď sa s jeho prvým krokom miestnosťou rozoznala akási hudba. Prekvapený si uvedomil, že je to skvostné Nocturno od Chopina. Pozrel na Harryho, ktorý ho čakal na druhom konci a očarený celkovou atmosférou si dovolil ponoriť sa do toho smaragdového pohľadu. Mal pocit, že sa tie oči naňho usmievajú. Pohľad, ktorý sa stretol s tým jeho bol nežný a prívetivý. Akoby to tak malo byť od nepamäti. Akoby celý svoj život smeroval k tomuto bodu... K Harrymu.

Vystúpil po schodoch, hudba sa o niečo stíšila, hoci znieť neprestala a miestnosťou sa rozľahol hlas úradníka, len čo otvoril knihu a obradne sa im prihovril. Nevnímal ho. Možno to bolo kvôli bezprostrednej Potterovej blízkosti, možno preto, lebo ho musel po celý čas držať za ruku. Dokonca netušil, či zopakoval správne slová, ktoré mal, ale so zatajeným dychom vnímal ako ich slovo po slove recitujú Harryho ústa. Okolo ich spotených dlaní sa pomaly omotávala žiarivá stuha. Belostná, čistá, nádherná a dokonalá, ktorá ich mala navždy

spojiť neviditeľným putom, putom lásky. Zovrelo mu hrdlo a mysl'ou mu prebehlo, ako len dosiahnuť, aby sa muž stojaci mu oproti doňho zamiloval? Netušil to...

„A týmto vás vyhlasujem za manželov,“ ukončil svoj monológ úradník a nechal ich podpísať úradné pergameny, ktoré potvrdzovali platnosť ich zväzku. Žiadny novomanželský bozk sa nekonal. Dracoovi to síce prišlo najprv ľúto, ale potom si uvedomil, že je to tak dobre. Netušil, či by bol ochotný pobožkať svojho... manžela, keď ho pred očami stále mátal obraz toho cudzieho muža.

Len čo sa podpísali na dokumenty aj Longbottomovci, rozlúčili sa s nimi a vedno s úradníkom dom opustili.

~*~*~*~

Harry sa k nemu otočil s nesmelým úsmevom. „Trval si na tomto obrade, hoci si nemusel. Ale... môžem trvať na niečom pre zmenu ja?“ opýtal sa opatrne.

Draco ešte opatrnejšie prikývol. Napokon, stále mal právo odmietnuť ak sa mu niečo nebude páčiť a poriadne nahlas sa proti tomu ohradil.

Sledoval, ako jeho novopečený manžel siahol do vrečka habitu a vytiahol odtiaľ škatuľku. Otvoril ju a čosi z nej vybral. Nemusel ani hádať, aby vedel, čo to tam má.

„Podaj mi ruku,“ požiadal ho a Draco ho poslúchol. O chvíľu mu na prste pristál krásny prsteň. Vyrobený z bieleho zlata, osadený dvoma kameňmi. „Je to stará, ručná práca,“ prezradil mu Harry. „Objavil som ho iba dnes v jednom klenotníctve. Predavač mi povedal, že pochádza až zo sedemnásteho storočia. Ten kameň je chryzolit, ale ako iste vieš, nazýva sa aj kameňom draka.“ Úsmevu, ktorý mu venoval by v tej chvíli pokojne mohol prepadnúť. Ale ovládol sa. „Egyptčania verili, že tento kameň ich ochráni pred zlými duchmi a kliatbami. Tie dva kamene symbolizujú dualitu. Ochranu a bezpečie. Chcem, aby si vedel, že to všetko u mňa máš. Som tu pre teba, Draco.“

Draco prudko vydýchol a rýchlo si vytrhol ruku z jeho prstov, aby ju schoval v záhyboch svojho habitu. Nevšimol si, že Harry má na ruke podobný prsteň, avšak namiesto chryzolitu ho má osadený dvoma opálmi.

Harry sa jeho odmietavým gestom nedal odradiť. A rovnako tak sa nesnažil pôsobiť sklamane. Bod získal už len tým, že si Draco jeho prsteň nestiahol.

„Môžem ťa teraz pozvať na slávnostnú večeru?“

Harrymu sa dostalo opäť iba nemého prikývnutia.

Jedli v tichosti. Večera bola ľahká, ale lahodná. Draco musel uznať, že ak naňho chcel jeho manžel zapôsobiť, podarilo sa mu to. Zdržal sa však akéhokoľvek ocenenia a prejavu vďaky. Stále sa cítil nesvoj a zdrvený. Nehovoriac o tom, že sa obával toho, čo malo nasledovať. Vlastne si sám na seba uplietol bič. Potter od neho mohol žiadať splnenie si manželských

povinností, napriek tomu, čo mu dnes ráno na plné hrdlo vykričal. Vedel, že ak sa to stane, zlomí ho to ešte viac.

Jedáleň opustil ešte mlkvejší. Prial si schovať sa v útulnej izbe pred celým svetom. No hlavne pred ním...

Lenže len čo vošiel dnu, čakal ho tam párik škriatkov, ktorým Dobby vydával príkazy. Kúpeľ mal už pripravený. Pomohli mu vyzliecť a okúpať. Osušili ho a navliekli do nočnej košele. Napokon upratali a zapriali dobrú noc.

Len čo opustili izbu, začul Draco klopanie na dvere. Na tie, ktoré akosi prehliadol. Otvorili sa bez toho, aby bol povedal čo i len slovko.

Harry vošiel nehlučne dnu. Lenivým krokom prešiel až k jeho posteli. Všimol si, ako jeho manžel tuho žmúri oči. Zastal pri stĺpiku a oprel sa oň plecom. Nie, nečakal, že v dnešnú noc spečatia svoj zväzok. Hoci po tom túžil. Nesmierne...

„Prišiel som ti zapriať dobrú noc,“ riekol napokon.

„Ty nechceš...?“ otázka ostala visieť vo vzduchu. Draco otvoril oči a pozrel naňho. Harry pokrútil hlavou.

„Dnes toho bolo na teba veľa. Oddýchni si. Ak by si niečo potreboval, moja spálňa je hneď na druhej strane týchto dverí. Dobrú noc.“

~*~*~*~

Harry si veľmi prial, aby sa k nemu mohol aspoň nakloniť a pobožkať ho. Ale niečo v Dracovej tvári, v jeho výraze ho od toho dostatočne odradilo. Napokon sa len otočil a opustil jeho spálňu. Vošiel do kúpeľne, aby si doprial i on očistu tela a zbavil ho celodenného napätia. Penis ukrytý v nohaviciach bolestivo pulzoval v nenaplnenej túžbe.

„Kali,“ oslovil svoju domácu škriatku, ktorá bola odetá v rozkošnej červenej tóge a v páse prepásaná bielou zásterkou. Na nohách mala biele papučky a na hlave červený kvietok ako ozdôbku, ktorá držala za jej uchem. „Ďakujem, dnes ťa už nebudem potrebovať. Želám ti dobrú noc. A povedz Mori a Grid, že to jedlo bolo fantastické.“

„Kali im to odkázať, pán Harry,“ prikývla a uklonila sa až po zem. Hneď potom sa vytratila.

Keď konečne osamel, v podstate si vydýchol. I keď necítil takú úľavu, akú by si rád doprial. Vyzliekol sa a v tichu kúpeľne priviedol svoj tvrdý penis k vytúženému uvoľneniu. Spomínal na tú jedínú noc, kedy sa miloval s Dracom a na všetky tie nádherné pocity, ktoré zažíval, keď sa tak zmyselne vnáral do jeho rozhorúčeného tela. Vyrcholil rýchlo a prudko. Lepkavé semeno potriescnilo jeho ruku. Zašepkal čistiace kúzlo a až potom vklzol do vody. Cítil ako sa mu postupne uvoľňujú svaly a viečka mu oťažievajú.

Povzdychol si. Toto bola jeho svadobná noc. Mal dojem, že sa nikdy predtým necítil tak osamelo. Ale... ako bolo asi Dracovi?

Mydlil si končatiny a uvažoval nad dnešným dňom, nad svojím manželom. Dúfal, že ho poteší aspoň trochu. Snažil sa zo všetkých síl, ale i tak sa mu zdal Draco priveľmi zdržanlivý a uzavretý. Tak ďaleko mal od toho muža, ktorý sa naňho vášnivo vrhol počas tej Svätójánskej noci... Ale vedel, že to nehral. Dobre, bol potúžený a povzbudený elixírmí, ale tušil, že táto časť jeho osobnosti v ňom niekde drieme a tíško čaká na to, aby našiel ten správny kľúč a odomkol tú tajnú komnatu, kde sa ukrýval skutočný Draco. Ten, ktorý mu bez hanby šepkal tie krásne nezmysly.

Usmial sa. Dokáže to. Len si musí veriť. Spraví pre to všetko. Nielen kvôli sebe. Hlavne kvôli Dracovi. Aby sa zas usmieval. Aby sa naňho usmieval. A tiež... kvôli dieťaťu, ktoré spolu čakajú.

Svätójánska noc VI.

Navonok to vyzeralo, že je všetko v absolútnom poriadku. Lenže nebolo. Draco musel uznať, že sa k nemu Harry správa... najlepšie ako vedel. Tá jeho snaha bola takmer hmatateľná. Občas sa mu zdalo, že stačí, aby natiahol ruku pred seba a môže ju cítiť. Boli svoji už týždeň a Harry sa nepokúsil o nič. Hoci bol na jednej strane s vývinom situácie spokojný, na tej druhej z toho bol... rozladený. Keď si všimol, že naňho jeho manžel opäť vrhol taký zadumaný, nič nehovoriaci pohľad, schoval si tvár pre istotu do rozčítanej knihy.

Harry si utrel spotené čelo a vystrel chrbát. Ušpinené ruky od hlíny, kde vysádzal nové kvety, ktoré mu poslal Neville si utrel do starých nohavíc. Jeho pohľad samozrejme pritiahol jeho manžel. Sedel na terase a tváril sa, že číta. Nemal pocit, že by sa za ten týždeň medzi nimi niečo zmenilo. No dobre, možno sa s ním bavil viac ako predtým, ak sa dalo povedať, že uštipačné poznámky na jeho adresu alebo nevrlé odpovede na otázky sú konverzáciou. Slovo konverzácia bolo z jeho strany očividne dosť nadnesené. Napriek tomu sa nevzdával. V hlave mu stále vrtala Dracova poznámka, ktorú vyslovil v ten deň, keď sa sem prirútil ako veľká voda. Choď si užiť, kým môžeš, Potter. Neveru ti tolerovať nebudem. Ale nebudem ti robiť ani lacnú štetku... tak nejako to bolo.

Stiahol zo seba prepotené tričko a vystavil slnečným lúčom svoju rozhorúčenú pokožku. Opäť sa zohol k hriadke, aby zasadil posledné tri sirôtky. Miloval tie kvety. Pripomínali mu prerastené fialky. Tieto mali krásne žlté hlavičky a ich zamatové lupienky ho príjemne hladili v dlani.

Prečo to povedal? spytoval sa sám seba azda po tisíci raz. A akú neveru, dofrasa? Ved' som s nikým ani len nechodil!

Utlačil prstami hlinu okolo posledného kvetu a v hlave sa mu odrazu rozjasnilo. Čo ak si myslel, že... Boyd? Vari to bolo kvôli nemu?! Pre to nevinné objatie a rozšafný bozk, ktorý mu vlepil na ústa? Mohol byť toho Draco svedkom?

Mohol! uvedomil si náhle.

Ak bola pravda to, čo mu povedal Neville o tých nápojoch, ktoré počas Svätajánskej noci obaja popili, tak ho Draco miloval. Teraz to tak síce nevyzeralo, ale... Neostávalo mu nič iné, iba sa toho držať. A v jeho prípade zubami-nechtami. Nechcel manžela, s ktorým by žili v oddelených spálňach. Ale tiež naňho nehodlal vyvíjať nejaký nátlak. Draco bol slizolinčan. Veľmi bystrý slizolinčan. Harry musel teda vymyslieť niečo, čím ho... ohúri. Potreboval konečne skórovať a nemyslel na svoj hviezdny výkon v posteli. I keď, ani to by nebolo na zahodenie. Pri predstave tých dlhých, štíhlych nôh omotaných okolo jeho pása sa mu urobilo od vzrušenia takmer mdlo.

Z myšlienok ho prebralo jemné štuchnutie do nahého pleca. Otočil sa, aby zbadal medzi čerstvo nasadenými kvetmi v hriadke postávať svojho manžela s pohárom v ruke. V jeho výraze sa miešala zvyčajná nevrlosť s... obavami?

„Tu máš!“ podal mu pohár vody. „Hovorí ti niečo pitný režim? Ak tu majú niekoho kriesiť, som to rozhodne ja!“ s tým sa otočil na päte a opatrne vyklúčoval pomedzi kvety.

Harry sa za ním díval a uvažoval, čo by bol povedal na to, keby vedel pravú príčinu jeho nepohody. Ale bolo milé, že si ho tak všímal. I toto svedčilo v Harryho prospech. Nebol mu ľahostajný. Nie tak, ako to predstieral. Usmial sa a vodu, ktorú mu doniesol vypil na tri poriadne dúšky.

~*~*~*~

Večerali v tichosti. Draco sa v jedle zväčša prplal, ale zjedol väčšiu polovicu svojej porcie. Evidentne nebol z toho ich vzťahu nadšený, ale ničím to nedal najavo. Akoby sa rozhodol trpieť miesto toho, aby si niečo vydupal, ako to mal vo zvyku.

Odpil si z tekvicového džúsu a otreľ si ústa obrúskom. Vstal od stola, jeho stolička ticho zavýzgala na drevenej podlahe.

„Už nebudeš?“ ozval sa Harry prv, ako mu mohol zmiznúť.

Draco pokrútil hlavou, vrhol naňho opatrný pohľad. „Stačilo mi. Som sýty. Dobrú noc.“

Otočil sa na päte, aby sa odobral do svojej izby, ale zastavil ho manželov hlas. „Draco?“

Ostal stáť, ale neobrátil sa k nemu.

„Dnes sa za tebou zastavím, očakávaj ma, prosím.“

Stuhnutie jeho tela bolo takmer viditeľné. Harry očakával výbuch, lenže ten neprišiel. Muž pred ním proste zdupkal bez jediného slova.

Harry sa uškrnul. Musel trochu nalomiť ten jeho bohorovný pokoj. Musel ho trošku vyviesť z miery. Isteže po ňom nebude vyžadovať sex. Ale túžil aspoň po malej zálohe. Stále si nedali ani prvý manželský bozk. Mal pocit, že aspoň na to dozrel čas. Chcel, aby Draco vedel, že je preňho žiadúci, že túži len po ňom.

A zajtra dorieši to malé nedorozumenie. A ak mal pravdu, jeho situáciu to podstatne uľahčí.

~*~*~*~

Draco sa oprel zvnútra svojej izby o dvere a ťažko dýchal. Srdce mu tíklo v hrdle. Alebo to tak aspoň vyzeralo.

Čo to doňho odrazu vošlo? Správal sa... ani nevedel ako. Vari ho Potter cielene a premyslene atakoval? Nevedel, že toto sa tehotným nerobí?

Celých sedem dní bolo v rámci možností pohodových. Potter sa správal ukážkovo. Hneď druhý deň ho previedol po dome a podvečer ho prekvapil tým, že mu prenechal celú jednu obrovskú miestnosť, kde mohol Draco pracovať. Nebolo treba hovoriť, že jeho laboratórium bolo prvotriedne zariadené. Každé ráno ho čakali na stolíku po prebudení čerstvé kvety. Vždy iné. Keby si trúfol hádať, povedal by, že jeho manžel veľmi dobre pozná ich význam. Ale radšej si netrúfol.

Deň začínali spoločnými raňajkami, potom sa každý vybral po svojom. Stretli sa na spoločnom obede a potom až na večeri. To platilo pre prvé dva dni. Na tretí deň ho prekvapil pozvaním do divadla. Na štvrtý ho pozval na výstavu vzácnych prísad do elixírov, kde mu toho nakúpil... povedzme – požehnane. Potom sa zasa zdržiavali doma.

Dnešok bol nad jeho sily. Po tých siedmych dňoch, keď okolo seba iba krúžili v dostatočnej vzdialenosti, ktorú sám vymedzil sa malo všetko jeho úsilie zmariť? Potter mu po raňajkách oznámil, že hodlá pracovať v záhrade. A keďže bol pekný deň, rozhodol sa stráviť ho tam tiež. Akurát v primeranej vzdialenosti a s knihou v ruke. To bol jeho pôvodný plán.

Skončil asi tak, že celý ten čas, čo sedel v prútenom kresle, hypnotizoval svojho manžela pohľadom. Zhoršilo sa to po tom, čo zo seba stiahol tričko a obnažil dokonale vypracovaný, široký hrudník. To stačilo na to, aby to zasiahlo Draca na tom jedinom správnom mieste. Zaúpel, a keď zbadal zvedavý pohľad svojho manžela, ktorý sa upieral jeho smerom, zneistel ešte viac a pre istotu sa schoval za svoju knihu.

Čo presne však mali znamenať jeho slová? Očakávaj ma, zastavím sa za tebou... Varovanie, že si konečne vezme to, čo mu právom patrí? Bude od neho požadovať sex? Kým jedna jeho časť vykrikla nadšením, druhá sa rozochvela strachom...

Napriek tomu mu nehodlal ukázať svoje obavy. Zaťal sa. Ak s ním chce súložiť, bude si to musieť vynútiť. Osprchoval sa a obliekol si čistú nočnú košeľu. Domáci škriatkovia po ňom upratali a nechali ho osamote. Sotva však zmizli z jeho izby, ozvalo sa zaklopanie na dvere, ktoré spájali jeho spálňu s tou Potterovou.

Opäť vošiel dnu bez vyzvania. Draco postával na svojom mieste ako zamrznutý. Konča posteľ. Obrovskej posteľ, kde sa noc čo noc cítil osamelo, opustene. Nebol schopný pohnúť sa.

Harry sa naňho usmial. „Prišiel som ti zaželať dobrú noc a...“ riekol tým zamatovým hlasom, z ktorého sa mu podlamovali kolená. Draco musel myslieť len na to – a...

Ostražito sledoval ako sa k nemu blíži. Krôčik za krôčikom, až kým si nezastal priamo pred ním a nevzal mu tvár do dlaní. Draco chcel protestovať. Chcel sa odtiahnuť a rozhodne sa nechcel prisat' prvý k tým plným perám! Nieko z nich dvoch zastonal, ale rozhodne to nebol on! Potter pritlačil svoje ústa na jeho a prvý vystrčil špičku jazyka, aby ňou poláskal Dracovu spodnú peru. Donútil ju jemným tlakom pootvoriť sa.

On sa poddal iba preto, lebo musel. Ak už na tom bozku Potter tak nástojil, prečo si ho nevychnuť, nie? Och, a určite zvieral Pottera tak mocne iba preto, aby udržal vlastnú rovnováhu. Pre nič iné... vôbec nie preto, lebo mal dojem, že sa mu krúti hlava a v miestnosti je odrazu primálo kyslíka.

Keď sa od neho Harry po chvíli zadýchane odtiahol, palcom pohladil jeho ružové líčko a pousmial sa. „Náš prvý manželský bozk,“ zamrmal rozrušene. Následne si ukradol ešte jeden a potom jeho ústa pristáli v nežnom dotyku na Dracovom uchu so slovami: „Dobrá noc, láska.“

Draco mal dojem, že sa s ním netočí len celá miestnosť, ale celý svet! Keď si potom líhal do postele, uvažoval, že stačilo tak málo a bol by sa mu schopný oddať! Ako dobre, že Potter odišiel... Celkom by sa pred ním znemožnil.

~*~*~*~

Ráno si dal na svojom výzore záležať. Dokonca sa oholil. Obliekol si svoje najlepšie tričko a rifle, ktoré mu zvýrazňovali pevný zadok. Lenže jeho nadšenie bolo raz dva schladené. Keď kráčal z poschodia, doľahli k nemu zvuky, o ktoré nestál. Smiech. Hlasy... Ten muž, ktorého stretol v ten prvý deň, keď za Potterom prišiel ho pozdravil síce iba raz, ale nemohol si ten hlas nepamätať. Bol to on! Potter mal v ich dome svojho milenca!

Zbehol po zvyšných schodoch a vpálil do miestnosti, z ktorej sa ten odporný smiech ozýval. Mal dojem, akoby sa vysmievali jemu. Lenže potom ostal stáť na prahu dverí ako prikovaný. Jeho úmysel vyrobiť manželovi poriadny cirkus ľahol popolom.

Svätojánska noc VII.

Ráno si dal na svojom výzore záležať. Dokonca sa oholil. Obliekol si svoje najlepšie tričko a rifle, ktoré mu zvýrazňovali pevný zadok. Lenže jeho nadšenie bolo raz dva schladené. Keď kráčal z poschodia, doľahli k nemu zvuky, o ktoré nestál. Smiech. Hlasy... Ten muž, ktorého stretol v ten prvý deň, keď za Potterom prišiel ho pozdravil síce iba raz, ale nemohol si ten hlas nepamätať. Bol to on! Potter mal v ich dome svojho milenca!

Zbehol po zvyšných schodoch a vpálil do miestnosti, z ktorej sa ten odporný smiech ozýval. Mal dojem, akoby sa vysmievali jemu. Lenže potom ostal stáť na prahu dverí ako prikovaný. Jeho úmysel vyrobiť manželovi poriadny cirkus ľahol popolom.

~*~*~*~

Harry s tým chlapom v obývacej izbe rozhodne nebol sám ako očakával a ani nevyvádzali, ako očakával. Žiadne sexuálne harašenie pod nosom vlastného manžela sa nekonalo.

Navyše, jeho zelenooký manžel držal v náručí bábätko. A to určite patrilo... tomu manželskému páru, ktorý sedel na pohovke svorne vedľa seba. Ten urastený chlapík zvieral manželkinu ruku so zjavnou nehou a láska, ktorá kričala z celého jeho bytia bola jednoducho neprehliadnuteľná.

Prvý, kto si všimol Dracovu prítomnosť bol samozrejme jeho manžel. Pozrel naňho a usmial sa tak, až mu stislo srdce. Bol to pohľad za všetky drobné... Krásny, plný nehy... Ako dlho sníval o niečom takom? Zadíval sa na obrázok, ktorý sa mu tak znenazdania naskytol. Harry s dieťaťom... v tej chvíli si nevedel predstaviť nič krajšie.

„Draco, dovoľ, aby som ťa predstavil nášmu susedovi a jeho rozkošnej manželke,“ riekol stíšeným hlasom a predal dieťaťko zakrútené v perinke jeho matke. Draco vstúpil dnu a podišiel k nemu. Počkal, kým k nemu pôvabná plavovláska nenatiahla ruku a on jej ju zovrel v dlani.

„Page Holbrooková,“ počul hovoriť Harryho, „Page, toto je môj manžel, Draco Malfoy.“

„Teší ma,“ odvetilo žieňa s úsmevom.

„My sme sa už videli,“ prehovoril ten statný chlapík sediaci vedľa nej. „Bolo to v deň, keď som prišiel oznámiť Harrymu tú radostnú správu, že som sa stal otcom. Som Boyd.“

„Draco,“ riekol so strohým prikývnutím a dodal: „Blahoželám vám, obom.“

„Manželku prepustili z nemocnice len včera, ale museli sme sa prísť ukázať. Teraz, ak nás ospravedlníte, pôjdeme,“ riekol muž.

Harry ich vyprevadil a vrátil sa za ním. Našiel ho postávať na tom istom mieste, so sklopeným pohľadom a zadumaným výrazom v tvári.

„Bol to chlapec?“ opýtal sa Draco, ktorý skôr inštinktívne vycítil manželovu prítomnosť. Stál totiž chrbtom k dverám.

„Áno. Volá sa Warren,“ odvetil Harry mäkko a opatrne sa k nemu priblížil. Túžil ho objat' a pobožkať na dobré ráno, ktoré mu nestihol zaželať, no miesto toho sa natiahol, aby zovrel v ruke jeho dlaň. Poláskal palcom chrbát jeho ruky a v duchu sa radoval ako malý už len preto, lebo Draco si ju nevytrhol. „Naraňajkujeme sa?“

Jeho manžel mlčky prikývol.

~*~*~*~

Ďalších pár dní prešlo bez problému. Hoci sa Draco stále správal uzavreto, Harrymu sa zdalo, že jeho spoločnosť v svojej spálni víta. Nikdy sa však nedostali po viac ako po bozky. Nie preto, že by to nechcel. Chcel dať hlavne manželovi čas, aby si zvykol na to, že sú svoji a tiež, že sú spolu. Keby bolo po jeho, zbúral by celú stenu, ktorá ich od seba delila, vyhodil jednu z

postelí a napchal by si veci do jeho skrine. Ale Draco nebol taký ako on. Mal pocit, že je citlivejší, jemnejší, že potrebuje viac času, aby si zvykol na novú situáciu. Navyše, nesmel zabúdať na to, že čaká jeho dieťa.

Ale stále potreboval spraviť niečo podstatné, vďaka čomu by sa mu muž otvoril. Zdalo sa totiž, že jeho tiché, nenápadné dvorenie si sotva všíma.

~*~*~*~

Draco postával v Hyde Parku pri voliére s pávmi, keď sa jeho telo striaslo napriek tomu, že bol jasný, slnečný deň. Už ráno sa necítil najlepšie, ale myslel, že ide o prostú žalúdočnú nevoľnosť, hoci tie mu pred časom poľavili.

O hodinu neskôr sa cítil trošku malátne a začala ho pobolievať hlava. To už sedeli s Harrym pod veľkým dubom a svorne chrúmali vynikajúce šunkové chlebíčky, ktoré im pripravili škriatkovia do piknikového koša. Otreľ si rukou spotené čelo a natiahol sa po fľaši s minerálkou, ktorú Harry kúpil v jednom stánku s občerstvením, lebo nemal chuť na kávu, ktorú si dopriaval Harry.

Navyše, vstal studený vietor a obloha sa začala zaťahovať hrozivými búrkovými mrakmi.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ho Harry a bez varovania sa k nemu naklonil. Na čele mu pristála teplá dlaň. „Nezdá sa, že by si mal horúčku.“

Draco mykol plecami. „Iba ma bolí hlava.“

„Si veľmi bledý,“ poznamenal jeho manžel, nespúšťajúc z neho pohľad.

„To som stále.“

„Možno. Ale lesknú sa ti oči. Radšej sa vrátime, dobre?“

Nenamietal. Harry rýchlo zbalil piknikový košík a pomohol mu na nohy. Potom ho stiahol za mohutný dub.

„Premiestnim nás, chyt' sa ma,“ požiadal ho a Draco k nemu pristúpil. Objal ho okolo pása a nechal sa premiestniť.

~*~*~*~

Podvečer ho zmohla nevysvetliteľná únava. Harry trval na tom, aby užil Životabudič. Napokon, nič tým pokaziť nemohol.

Po ľahkej večeri, ktorú sotva dojedol ho odprevadil do izby aj napriek jeho chabým protestom. Harry vykázal z jeho spálne škriatkov a sám mu ochotne pomáhal. Draco bol taký unavený, že nemal síl hádať sa s ním. Nechal sa teda obskakovať a dokonca mu bolo srdečne jedno, že ho tie šikovné prsty zobliekajú celkom do naha, aby mu o chvíľu cez hlavu pretiahli nočnú košeľu.

Najradšej by si už ľahol a počítal ovečky, ale keď ho jeho manžel uložil, objavil sa škriatok s veľkým podnosom.

„Ďakujem ti, Dobby,“ šepol Harry a poslal škriatka preč. Draca donútil vypiť celú šálku čaju, tak akurát vychladeného, aby sa nepopálil.

„Poznám pár diagnostických kúzel zo školy od Poppy, nevedelo by ti, keby som...“ opýtal sa a čakal zvyčajné odmietnutie, no nedočkal sa ho.

Draco sotva viditeľne kývol hlavou. Ťažké viečka sa neúprosne zatvárali.

„Draco? Máš svojho lekára, alebo mám kontaktovať Poppy, keby sa náhodou niečo stalo?“

Draco sa v posteli pretočil na bok. „Nemaľuj čerta na stenu!“ zahundral, ale predsa si to potom rozmyslel. Pre všetky prípady, napadlo ho. „V šuplíku nočného stolíka je navštívenka môjho...“ zarazil sa. „Kontaktuj radšej madam Pomfreyovú, ale určite to nebude potrebné.“

Len čo zavrel oči, upadol do spánku.

Harry mu z čela odhrnul prameň plavých vlasov a sadol si konča postele. Diagnostické kúzlo, ktoré sa naučil pred rokmi mu nič nepotvrdilo, ale ani nevyvrátilo. Možno pomohla dávka elixíru, ale to sa ešte len ukáže. Jeho manžel pokojne oddychoval, čo znamenalo, že spal. Oprel sa o stĺp postele a zadíval sa naňho. Bol nádherný. Bol jeho a konečne sa zdalo, že sa upokojil. Po tom, čo sa dozvedel o Boydovi bol evidentne spokojnejší. Dokonca mal dojem, že víta jeho nesmelé dotyky, keď sa pri tých naoko nevinných bozkoch pokúšal pohladkať ho, či pritúliť sa k nemu bližšie.

Vstal. Mal by sa ísť osprchovať a tiež by si mal oddýchnuť. Spojovacie dvere nechá otvorené, do istoty. Prv ako opustil jeho spálňu k nemu podišiel a sklonil sa k nemu. Pobožkal ho na čelo a zašepkal: „Sladké sny, láska.“

Svätojánska noc VIII.

Harry sa prebudil uprostred noci. Za oknami domu zúrila búrka. Nebo preťal rozvetvený blesk. Posadil sa na posteli a načiahal sa po prútiku schovanom pod vankúšom. Niečo bolo zle. Inštinkt ho prinútil vstať z postele a pobrat' sa skontrolovať manžela.

„Lumos,“ zašepkal. Koniec jeho prútika sa rozžiaril mäkkým svetlom. Nehlučne nakukol do vnútra Dracovej izby a prekonal zvyšnú vzdialenosť, dokým nestál pri jeho posteli. Draco ležal na chrbte a bol rozpálený. Ťažko oddychoval a tvár mal skropenú potom. Nočná košeľa sa mu lepila na telo.

Harry zažal nočnú lampu, odložil svoj prútik bokom a vrátil sa do svojej izby.

„Dobby!“ zavolal nepokojne a netrpezlivo vyčkával, kedy sa pred ním zjaví jeho najmilší domáci škriatok.

Dobby sa objavil v plátenej nočnej košeli hráškovej farby a čiapočke s brmbolčekom ružovej farby.

„Čo si želať, Harry Potter?“ opýtal sa zdvorilo. Vôbec nevyzeral, akoby ho Harry vytrhol zo spánku. Bol prekvapivo čulý.

„Draco má horúčku. Budem potrebovať čaj. Mohol by si uvariť trocha šípkového a doniesť mi ho, prosím?“

„Dobby uvariť čaj a doniesť. Bude si Harry Potter želať ešte niečo?“

Harry uvažoval, no napokon pokrútil hlavou. „Myslím, že je to zatiaľ všetko. Ďakujem, Dobby.“ Dracov stav sa síce zhoršil, ale dúfal, že to nebude nič vážne. Potreboval rozhodne Poppy. Sám by si na jeho liečbu netrúfol. Hlavne nie teraz. Nechcel spraviť niečo, čím by mu nechtiac poškodil a nedajmerlin ublížil dieťaťku. Potreboval na slovo vzatého odborníka a tým bola jediná osoba, ktorá mala v tomto smere jeho plnú dôveru.

Sklonil sa ku krbu a vhodil doň letax. „Nemocničné krídlo, Rokfort!“ zvolal, a keď nakukol dnu, jeho hlava sa vynorila z krbu na ošetrovni, kde strávil počas svojich školských rokov toľko času vďaka svojim úrazom. Nemocničné krídlo sálalo prázdnotou. Bodaj by aj nie, stále boli letné prázdniny.

„Poppy!“ zavolal a rozhliadal sa navôkol. „Madam Pomfreyová!“

Lietajúce dvere sa rozrazili skoro ihneď a objavila sa postaršia žena v nočnom úbore. Uväzovala si pások na belasom župane, jej papuče suchotali po podlahe a uhladzovala si vlasy vykúkajúce spod bieleho čepca.

„Harry!“ vykrikla vyjavene, keď ho zbadala. „Čo sa pre Merlina stalo?“

„Mohli by ste ku mne prísť? Potrebujem vašu pomoc. Draco má horúčku,“ vychrlil zo seba na celkom zmätenú ženu.

Plánovala ho zahrnúť hromadou otázok, ale zvíťazila jej profesionalita. Otázky pokojne počkajú. Navyše, ak sa jednalo o Draca, o toho Draca, ktorého mala na mysli a iného asi ani nepoznala, ten bol v chúlостivom stave. Ale čo sa mu mohlo prihodiť, keď ju Harryho prebudil uprostred noci?

„Dobre. Hneď som tam. Len čo si vezmem nejaké elixíry. Uvoľni mi zatiaľ kozub, prosím.“

Harry prikývol. „Poppy, adresa. Godrickova úžľabina, Faustov háj, osem!“

Poppy prikývla a mrmlajúc si opakovala Harryho adresu, kým nakukla do skrinky s elixírmi a napchala si pár fľaštičiek do vreciek županu.

Vzápätí už vystupovala z kozuba v jeho spálni. „Tadiaľto,“ privítal ju a zaviedol ženu do Dracovej spálne. Hoci si všimla oddelené izby, ani nemukla. Napokon, nič jej do toho nebolo. Ale i tak ju škrela otázka, čo pre dračie kiahne robí Malfoy u Pottera?!

Vytiahla prútik z vrecka a po jednoduchom diagnostickom kúzle si uľahčene vydýchla. Na prvý pohľad bola príčina mužovej nepohody zjavná, ale v jeho prípade nemohla nič riskovať. „Nie je to nič, čo by sme nezvládli, Harry. Zvýšená teplota.“

Pozdravila Dobbyho, ktorý doniesol čaj a odkvapkala pár kvapiek z lieku na lyžičku. Naklonila sa k Dracovi a jemne ho prebudila. Rozospatý mladík si hádam ani nevšimol, kto mu liek podáva. Užil ho a dokonca ho zapil primerane vychladeným čajom. Keď mu hlava klesla späť na vankúš, opäť sa ponoril do spánku.

Poppy sa otočila k Harrymu, tentoraz so spýtavým pohľadom. „Pozhovárame sa?“ Vedela, že Harry môže odmietnuť a poslať ju do hája, ale on to nespravil. Očividne ten rozhovor potreboval ako soľ. A ona si aspoň spraví prehľad, čo sa to tu vlastne deje.

„Iste,“ prikývol skleslo. „Dáš si čaj?“

~*~*~*~

Harry požiadal Dobbyho ešte o dva šálky čaju a zaviedol rokfortskú liečiteľku do susednej izby, aby doprial svojmu manželovi ničím nerušený pokoj. Hoci myslel na to, že by naňho mohol zoslať čistiace kúzlo a zbaviť tak jeho telo potu. Vlhká nočná košeľ a potrebovala nechať uschnúť. Ráno mu ju pomôže prezliecť za čistú. Ale bola tu Poppy a boli tu jeho obavy. Nikto okrem Nevilla, jeho manželky a ministerského úradníka.

„Ako dlho ste svoji?“ opýtala sa priamo. Nemohla si nevšimnúť prstene na ich prstenníkoch.

Mykol plecami. „Nie dlho. Niečo vyše štrnástich dní.“

Poppy si zamiešala do čaju lyžičku medu. „Takže to dieťa, ktoré čaká je tvoje?“

Harry sa zapýril ako vlčí mak. Prikývol, so sklopeným pohľadom.

„Je dobré, že si na seba prevzal zodpovednosť. Draco tak nebude na výchovu malého sám. Viem, že to nepriznal, ale obával sa o ich budúcnosť. Bolo to na ňom vidieť. To zistenie, že je v inom stave ho veľmi rozrušilo. Zjavne i tá horúčka je iba následok stresu z predošlých dní.“

„Takže nič vážne,“ vydýchol úľavou.

Poppy sa vľúdne usmiala. „Minerva bude nadšená, že ste sa zobrali. Aj keď ju zarmúti, že prišla o ten obrad. Zviazali ste sa?“

„Áno. Draco na tom trval. Rovnako žiadal súkromný obrad. Veľmi súkromný a rýchly. Je mi ľúto, že ste pri tom nemohli byť, ale...“

„Chápem. Neboj sa, aj riaditeľka to pochopí. Jediné, čo ma mátie sú vaše oddelené spálne. Možno by som nemala vyzvedať, ale... Vieš, že Draco teraz potrebuje veľa lásky, však?“

Harry sklopil pohľad. Cítil ako mu horia uši. „Isteže. Pozri, som ti naozaj vďačný, ale ver mi, momentálne je to jediné možné riešenie. Hoci musím priznať, že z toho nie som nadšený ani ja.“

Poppy sa usmiala. Vedela, že ich vzájomný vzťah bol odjakživa komplikovaný. A teraz spolu splodili dieťa. Budú to mať ťažké, ale dúfala, že to zvládnu. Obaja mali tak veľa spoločného. A obaja mali iba jeden druhého. „Verím, že všetko dobre dopadne. Len mu daj čas.“

Harry nepovedal nič. Nemusel.

Čaj dopili v tichosti. Poppy odložila prázdnu šálku a vstala z kresla. „Pôjdem. O tri hodiny mu podaj ďalších päť kvapiek Životabudiča, dobre? Nezabudni, že potrebuje dostatok tekutín. A kontaktoval ma liečiteľ St. Claire. Je to Dracov pôrodník.“

„Čo chceš?“ zaujímal sa Harry.

„Prezrieť ho. A predpísať mu nejaké vitamíny. V jeho stave je to dôležité.“

Harry prikývol. Uvedomil si, že s Dracom o tehotenstve zatiaľ nehovoril. Vzali sa a snažili sa spolu vychádzať, ale na toto celkom zabudol. A to bola neodpustiteľná chyba. Pripadal si, akoby sa ho manželovo tehotenstvo vôbec netýkalo. Musí to napraviť. Rozhodne. Aj za cenu, že sa to Dracovi nebude pozdávať.

Rozlúčil sa s Poppy a vrátil sa do spálne svojho manžela. Priložil mu ruku na čelo. Zdalo sa, že teplota o niečo klesla. Presunul ruku nad jeho hrudník a zamrmlal formulku čistiacего kúzla, aby sa jeho telo zbavilo potu aspoň takto. A tiež na ňom nechal vysušiť pyžamo. Prezliecť ho môže neskôr. Nebude ho budiť. Nemal to srdce. I tak to bude musieť o chvíľu urobiť, pretože Draco bude musieť užiť liek.

Odhrnul mu z čela prameň vlasov a nežne sa usmial. Jeho manžel, jeho láska... Naklonil sa k nemu a vtisol mu bozk na čelo.

„Len spi, budem nad tebou bdieť, láska,“ šepol.

Draco si v tej chvíli spokojne povzdychol a pretočil sa nabok, tvárou k nemu. Harry sa pousmial a zaujal miesto v kresle, ktoré stálo neďaleko krbu. Zabalil sa do deky a načiahol sa za knihou, ktorú mu včera poslal Neville sovou poštou. Starostlivosť o tehotného čarodejníka.

~*~*~*~

O tri hodiny neskôr sa Draco prebudil na jemné dotyky, ktoré cítil na líci a zamatový hlas, ktorý ho preberal zo spánku. Nechcel vstávať. Nechcel sa vzdať toho krásneho sna, ktorý sa mu prisnil. Lenže ten hlas neustával. Čosi nezrozumiteľne zamrmlal. Začul tichý smiech. Cítil akoby ho lámali v kolese. Bolelo ho celé telo.

„Láska, preber sa. Musíš užiť liek,“ doľahol k nemu ten podmanivý hlas. Zaklipkal očami a zaostril. Stál pri ňom jeho manžel. Harry. Usmieval sa naňho, v ruke držal lyžičku s medicínou.

Zastonal. Ale Harrymu to bolo zjavne fuk.

„Tak pod“, prihovárал sa mu šeptom. Potom mu podoprel hlavu a donútil ho vypit' liek. Draco zvráštli tvár a nasilu prehltol. „Viem, že je to odporne, ale pomôže to. Musíš sa napit'. Čaj ti dodá potrebné tekutiny a zaženie tú pachuť po elixíre v ústach.“

Poslúchol. Nie preto, že by chcel, ale skôr preto, lebo nemal síl na odporovanie. Okrem toho, páčila sa mu starostlivosť, ktorej sa mu dostávalo.

„Koľko je hodín?“ zamrmlal rozospato.

„Päť ráno,“ odvetil Harry šeptom. Podišiel k jeho skrini a chvíľu sa v nej kutral, kým nenašiel, čo hľadal. „Potrebuješ prezliecť. Táto nočná košeľa, ktorú máš je celá prepotená.“

Draco zastonal, ale opäť sa podvolil. I keď to znamenalo, že ho Harry opäť uvidí nahého. Napokon, už ho i tak videl, tak čo?

„Mohol si to pokojne nechať na domácich škriatkoch, nechcem byť na obtiaž,“ zamrmlal, keď mu Harry zručne zapínal gombíky na krátkej lége vpredu.

Harryho výraz tváre na moment zväžnel. „Draco, mňa to neobťažuje, vôbec. Mohol som to nechať na škriatkoch, ale nenechal som. Nevadí mi to a robím to rád,“ odvetil mäkko. Načiahol sa po prikrývke, aby ho prikryl.

Draco ho chvíľu zamyslene pozoroval. Napokon sa načiahol po jeho ruke a vzal ju do svojej, aby ju jemne stisol. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo,“ odvetil Harry. „Odpočíň si.“

Harry sa vrátil na svoje miesto do kresla. Vzal do rúk knihu a pokračoval v čítaní napriek tomu, že i jeho zmáhala únava. Rozhodol sa aspoň dočítať kapitolu. Potom si zmenil kreslo na lôžko a trochu si zdriemne aj on. Bol si vedomý Dracovho pohľadu, ale nenechal sa ním rozptyľovať. Snažil sa radšej tváriť, že tam vôbec nie je.

Draco zaspával. Uvedomil si, že netušil, čo od Harryho očakáva, keď sem išiel, ale tiež prišiel na to, že od neho dostáva oveľa viac, v čo mohol dúfať. Kiež by Harryho neomrzelo, starať sa oň. Nechcel byť na príťaž. Vždy bol sebestačný. Ale musel uznať, že teraz bol rád. Nebol na to sám...

Svätojánska noc IX.

Harry stál za dverami a uvažoval, či vojsť. Chcel zaklopať, ale napokon ruku spustil pozdĺž boku. Bolo to už vyše týždňa, čo bol Draco opäť fit. Stále však nenašiel ten správny kľúč, ktorým by otvoril tú trinástu komnatu, ukrývajúcu jeho srdce a city. Mal dojem, že ľahšie by prerazil čelom tvrdý múr. Vedel, že nič nešlo podľa plánu, ale boli svoji a on ho miloval. Tak prečo sa pred ním Draco stále uzatváral? Na druhej strane vedel, že mu jeho prítomnosť nebola nepríjemná a krátke bozkávanie pred spaním vítal, aj keď bez toho, aby sa bol k tomu otvorene priznal.

Posledné dni pokročili natoľko, že sa s Dracom pohováral o jeho stave, ale nie natoľko, aby mu prezradil, či už myslí na meno pre dieťa, alebo či chce ďalej učiť. Harry mu do rozhodovania nemienil zasahovať, ale sám by sa priklonil k tej voľbe, keby Draco uznal za vhodnejšie ostať radšej doma. Predsa len, hodiny Elixírov vedeli byť občas životu nebezpečné, ak sa v triede vyskytol žiak s podobnými schopnosťami, aké mal Harry.

Toto leto preňho bolo prevratné a nie najľahšie. Ale zvládal to a snažil sa byť silný. Napokon, vždy aj bol. Lenže teraz to robil pre Draca a ich dieťa. Potemnenú spálňu osvetlenú iba plápolajúcim ohňom v krbe ožiaril blesk, ktorý preťal atramentovú, júlovú oblohu a vzápätí sa ozvalo trieštivé zadunenie hromu, akoby ju ten desivý zvuk trhal vo dvoje.

Dvere pred ním sa s trhnutím roztvorili a on pohliadol do šokovanej i vystrašenej tváre svojho manžela. Chvíľu na seba ostali zízať.

„Nechodil si, tak som...“ Dracovi zamrzli slová na perách. Harry si všimol jeho rozšírené zreničky a uvažoval, čo vyvolalo ten tichý strach... Znova sa zablysko a hrom udrel azda s väčšou razanciou ako predtým. Jeho manžel sa mykol a pristúpil bližšie. Sivé oči v tme akoby žiarili. Harry inštinktívne zdvihol ruky a objal ho. Draco sa chvel a on mu krúživými pohybmi masíroval chrbát cez tenkú látku nočnej košele.

„Nenávidím búrky...“ priznal po chvíli plavovlasý muž a oprel sa čelom o Harryho plece. Jeho ruky sa omotali okolo jeho pása a pritiahli si ho bližšie.

„Prečo?“ ozval sa Harry šeptom a jeho dych poláskal mladíkovu šiju.

Chvíľu bolo ticho, potom sa Draco máličko odtiahol a ticho priznal: „Pretože v jednu takúto noc som ho našiel. On... otec sa obesil na povale... ešte prv ako ho stihli... zatknúť.“

Harry o tom niečo počul, ale nebol by si pomyslel, že je to aj pravda. Ctihodný Malfoy si siahol na život? Vždy mal za to, že zomrel vo vojne. Napokon, noviny už popísali všeličo.

„Je mi to ľúto,“ povedal, hľadiac mu pevne do očí. „Nikdy som ho nemal rád, ale viem, ako záležalo na ňom tebe. Ozaj to ľutujem. Prial by som si, aby boli veci inak...“

Draco sklonil hlavu s tichým odffknutím, ale vzápätí položil Harry prsty pod jeho bradu a nadvihol mu tvár tak, aby pohliadol manželovi rovno do očí. „Ale nemal som na mysli toto. Nepochybuj o tom, že som nadšený, že budeme mať spolu dieťa. Že si môj manžel...“ dodal s neobvyklou nehou v hlase a dúfal, že z tých slov Dracovi bude jasné, čo k nemu cíti.

Draco sa vymanil z jeho nežného dotyku. Neveril mu. „Nadšený?“ spýtal sa. „Som ti len na prítlač.“

„Nezmysel!“ oponoval mu Harry pevným hlasom.

„Veď je to pravda,“ namietol. „Máš so mnou len starosti.“

Harry chytil jeho tvár do dlaní. Cítil ako mu horia líca napriek tomu, že to nemohol jasne vidieť. „Rád sa o teba starám,“ protirečil mu a potom sa rýchlo opravil, „o vás.“ Usmial sa tak nežne, až sa Dracovi podlomili kolená.

Napokon sa k nemu naklonil a vzal si od neho bozk, po ktorom túžil celý ten predlhý deň. Keď sa po chvíli odtiahol zistil, že ten bozk, ktorý si od neho ukradol donútil Draca lapať po dychu.

„Mal by si si ísť ľahnúť. Potrebuješ odpočívať. Zajtra ťa čaká kontrola u St. Claira,“ pripomenul mu Harry starostlivo.

Draco prikývol. Nepovedal však nič. Jeho ruky sklzli z Harryho pliec a zastavili sa na zápästiach. Cítil pod prstami šialený pulz, ktorý ho vystrašil i potešil. Pozrel Harrymu do očí a videl v nich ten živý plameň, ktorý dokázal spáliť i posledné pochybnosti na popol.

Pred očami mu vyvstal podivný obraz jeho manželstva popretkávaný nitkami hanblivosti, zaľatosti a uzavretosti ako tenká štruktúra mozaiky ich spoločného života. Krehká, vzácna...

Celý svoj život túžil po tom, aby mal raz to šťastie a mal po boku niekoho, kto by ho miloval. Spomenul si na manželstvo vlastných rodičov. Bez lásky, bez vášne, len chladný rešpekt, povinnosť. Nechcel, aby dopadli rovnako. Vedel, že ak majú uspieť, mal by dať Harrymu šancu. Videl, ako sa Potter snaží deň čo deň, pričom on jeho snahu vníma s tichým pohrdaním, či ignorovaním. Jeho pozornosti mu sprvu pripadali ako tiché zaliečanie. Bolo na čase, aby začal na ich vzťahu pracovať aj on. Pre svoje dieťa chcel viac. Viac ako mal on sám, ako mal kedy Potter. Chcel preňho oboch rodičov. Rešpektujúcich sa, ale i milujúcich. A to nedosiahne, keď sa bude odťahovať a neustále ho odmietať i napriek faktu, ako veľmi po ňom túži. Možno to celé nabralo zlý začiatok, ale zo všetkých síl sa bude snažiť, aby ten začiatok dostal svoj stabilný, správny smer...

~*~*~*~

Izbu znova ožiaril záblesk a potom sa ponorila do šera. Oheň v kozube ticho pukotal a šíril príjemné teplo. Avšak ešte príjemnejšie teplo bolo to, ktoré sálalo z tela stojaceho mu oproti. Chytil ho za ruky a donútil ho prekročiť prah dverí. Zhlboka, vyprahnuto sa nadýchol, potom ich za nimi zavrel a Harry naprázdno preglgol, keď sledoval svojho manžela, ako ho manévruje k svojej posteli. V krátkych zábleskoch mohol vidieť ten neistý strieborný pohľad.

Napokon ostali stáť pri boku širokej postele. Draco k nemu so zatajeným dychom natiahol ruku a prstami vošiel do tých hustých, nepoddajných vlasov. Pristúpil bližšie a naklonil si Harryho hlavu tak, aby sa pri ďalšom bozku nezrazili nosmi.

Ticho, čo sa medzi nimi rozhostilo nebolo prekvapivo ťaživé a vzduch bol nabitý emóciami, ktoré sa Harry ani neodvážil pomenovať. Dracove ústa sa obtreli o jeho pery.

„Draco? Čo to robíš?“ opýtal sa neistý si azda viac, ako sám plavovlasý slizolinčan v danom momente.

Videl, ako jeho manžel naprázdno prežrel a zamrmal: „Len to, po čom túžim...“

Následne utíšil všetky Harryho pochybnosti, keď chytil jeho meravú bradu do rúk a pritisol sa k nemu ústami. Cítil ako Harrym preletel šok z toho nežného dotyku. Draco sa k nemu túlil nedočkavo a vášnivo, pritískajúc ústa na jeho pery. Ich ústa spojené v horúčave a zmyselné

dotyky jazykov ho naplňovali rozkošou. Keď manželov prvotný šok odoznel, vášnivo mu odpovedal, nič neodopieral, dovolil mu pátrať v jeho ústach, hladkať ho jazykom. Objal ho, jednou rukou ho chytil za rozkošne obľý a pevný zadok črtajúci sa pod látkou nočnej košele a pritisol ho proti svojmu lonu.

Draco spokojne zamrňal. Ich hrude, bruchá a panvy sa tísli proti sebe. Harrymu tá chvíľa stačila na to, aby sa priam šialene vzrušil a cítil, že jeho manžel je na tom rovnako. Ich bozky naberali na intenzite. Ruky popoťahovali za látku košiel. Každý náznak dotyku v nich vyvolával hlbokú rezonujúcu rozkoš.

Harry vnoril prsty do zlatých prameňov tých hebučkových vlasov, zovrel ich jemne v päst' a pritútil tak nežným gestom manžela zakloniť hlavu. Perami mu prechádzal zboku po hrdle, hladkal ho jazykom a jeho ústa zvlhčovali tú hodvábnu broskyňovú pokožku. Bol taký sladký a on vedel, že ho nikdy nebude mať dost'...

Dracovi sa podlamovali kolená. Cítil pulzovanie pod ich jemnou pokožkou, v predlaktiach i v bruchu. Možno by mal byť opatrnější, ale citová vyprahnutosť a sila emócií k tomuto mužovi, ktorými bol presiaknutý mu nedovoľovali spomaliť. Ani si neuvedomil, kedy pred ním ostal dokonale nahý.

Harry ho obratne, no nežne vyložil na posteľ. Otočil ho na bok. Jeho ruka a ústa postupovali po šiji nadol, bozkával ho, takmer hrýzol. Jeho jazyk sa s ním roztopašne hral, kým ruka kĺzala po jeho hladkej hrudi i plochom bruchu. Potom chytil do prstov jeho bradavku a jemne ju štipkal, kým nestvrkla. Putujúc ňou stále nižšie mu po chvíli vkĺzol medzi stehná.

Draco sa trošku mykol a zhíkol, keď ucítil tie odvážne dotyky. Nikdy sa ho tam nik iný nedotkol. Keď sa milovali prvý raz v tú Svätôjánsku noc, bol panic. Teraz bol Harry jeho manželom a mal na to plné a posvätné právo.

Milovali sa, on bol iniciátorom a túžil po tom. Takmer si nepamätal na ten pocit, mať ho vo svojom vnútri, byť s ním jedno telo. Preto sa inštinktívne snažil odtiahnuť chvejúce sa stehná a ponúknuť sa mu tak, ako si to sám prial. Na krku vzápätí ucítil Harryho spokojné, pochvalné pradenie.

Draco dýchal rýchlo a plytko. Harry mapoval jeho pokožku a uctieval ju svojimi ústami. Potom ho pretočil na chrbát a uvelebil sa medzi jeho nohami. Slabiny, ktorým sa doteraz venovala jeho ruka ovial horúci dych.

Harryho pohľad sledoval tú broskyňovú pokožku ozdobenú zlatistými chlčkami, ktoré sa sústredené od pupka v jemnom prúžku tiahli k Dracovmu lonu. Jeho penis bol o niečo bledší, no mohutný, dlhý a sčervenáný túžbou. Harrymu zvlhli ústa. Matne si spomínal na sladkosť, ktorú okúsil jednej čarovnej noci. A teraz to zažije opäť. Opantalo ho nevýslovné vzrušenie a roztriasli sa mu ruky. Stále nemohol uveriť tomu, kam až dnešná noc dospeje...

Pozrel na Draca, ktorý pred ním odovzdane ležal a celý sa chvel. Pohladil smotanové stehná a ortuťové oči k nemu vyslali jasný signál nemého súhlasu. Harry cítil slanú vôňu vzrušenia

svojho muža. Počul nad sebou zrýchlený, chrapľavý dych a vedel, že ho Draco sleduje s hmatateľnou túžbou.

Takmer sa vznášal blahom, keď siahol po tej nádhernej odmene. Hlavička údu vykĺzla zo svojho úkrytu a on s pôžitkom olízal tú slasnú kvapôčku túžby. Draco sebou trhol a z hrdla sa mu vydral skrz opuchnuté pery tichý výkrik. Ruky sa zaborili do mäkkých prikrývok ako pazúry dravca a jeho chuť zaplavila Harryho ústa. Skúmal ho a mapoval mrštným jazykom, mámiac tak od neho stále nové vzdychy. Penis v jeho ústach ešte viac stvrdol a podrástol.

Harrymu búšilo srdce ako zbesilé. Uháňalo s vetrom opretek, kým mu jeho vlastná erekcia spôsobovala ostrú, neutíchajúcu bolesť, stupňujúcu sa s každým Dracovým vzdychom. Harryho jazyk láskal Dracov penis a zľahka ho sal.

„Harry...“ dychčal Draco, „prosím...“

Nechcel ho trýzniť. Tiež túžil po tom, aby vyvrcholili spolu. Jeho ústa opustili vlhký penis a presunuli sa nižšie, aby ho pripravil. Jedinou myšlienkou si privolať krém, ktorý vzduch naplnil škoricovou vôňou, keď sa stretol s pokožkou rozhorúčeného tela.

Draco zastonal, keď v sebe ucítil pátravý Harryho prst, ktorý prenikol zvráteným očkom jeho análneho otvoru. A jeho muž si dal načas. Chcel, aby z toho mal jeho manžel rovnaký pôžitok. Netrvalo dlho a ten prieskumník našiel, čo hľadal. K prstu sa o chvíľu pridala ďalšia, aby ho vydráždil azda do nepríčetnosti a donútili ho zvíjať sa a krútiť, žobrať o viac. Akoby to bol trest za to dlhé odmietanie.

Harry napokon z Draca opatrne vytiahol prsty a on si oprel nohy o jeho plecia, keď sa Harry nastavil do správnej polohy. Tmavovlasý muž, ktorý sa nad ním povážlivo týčil ho vyhľadal očami a Draco prikývol, zvierajúc rukami jeho silné predlaktia.

Potom Harry jemne zatlačil a mučivo pomaly doňho vnikal.

„Nebolí ťa to?“ staral sa s obavami, ktoré sa mu zračili v tvári, ovládajúc zo všetkých síl moc svojho vzrušenia. „Mám prestať?“

Keď Draco uzrel obavy v jeho tvári, načisto mu podľahol. Pokrútil hlavou. Ovinul ruky okolo jeho krku a bozkami mu zasypával líca, krk i uši. Jeho telo ho pevne zvieralo. „Chcem z teba viac, Harry. Chcem ťa celého.“

Harry zastonal jeho meno a vnikol doňho hlbšie, pričom striehol na každú Dracovu reakciu. Spomalil, keď ho to uspokojovalo, vnikal hlbšie, keď sa pod ním nadvihoval a usilovne mu vychádzal v ústrety. Potešila ho tá tesná horúčava, ktorá ho dychtivo obklopovala a zvierala každý centimeter jeho údu.

Draco zalapal po dychu, keď Harryho penis sklúzol po jeho prostate. Mal dojem, že sníva. Akoby sa ocitol v samom centre pozemského raja. Jeho vlastného raja. Harry sa k nemu naklonil pre bozk. Privrel oči, aby si ich spojenie vychutnal väčšmi. Dlaňami sledoval dlhé línie jeho svalov, hrajúce pod vlhkou pokožkou a posunul sa nižšie, aby jeho ruky nahmatali

oblú pevnosť jeho zadku. Zdalo sa, že ten dotyk Harryho zelektrizoval, pretože doňho začal vnikať prudšie a potichu zastonal.

Harry zmenil ich pozíciu, priľahol ho a uvelebil sa medzi jeho nohami. Narastajúca rozkoš sa blížila k svojmu vrcholu. Neúnavne sa mu rozlievala po tele a pohltila všetky jeho myšlienky. Potom ho odrazu Dracovo pôvabné telo zovrela v silných kŕčoch, akoby ho do seba chcelo vtiahnuť naveky.

Harry drsne vykrikoval, ešte raz sa do Draca prudko vnoril a zachvel sa. Potom mu vysilený tým nadľudským výkonom klesol do náručia. Ani nepostrehol, že vyvrcholili súčasne.

Dych sa im obojom pomaly spomaľoval. Ťarcha manželovho tela Draca začala drviť, ale skôr ako mohol vôbec otvoriť ústa, Harry sa presunul na bok, hoci ho stále nepúšťal zo svojho objatia.

Draco sa načiahol za prikrývkou, aby ich oboch prikryl. Zdalo sa, že jeho manžel medzitým upadol do hlbokého spánku. Usmial sa napriek vlastnej vyčerpanosti. Natiahol sa za prútkom a zoslal na nich čistiace kúzlo. Potom sa ponoril do toho hrejivého objatia a spokojne si oprel líce o jeho hlavu.

Vonku stále zúrila letná búrka. Ale teraz mu to bolo jedno. Bol v milujúcom náručí svojho manžela a cítil sa bezpečne. Tak bezpečne, ako sa asi necítil nikdy predtým.

Mal pocit, akoby búrka, ktorá zúrila v jeho vnútri konečne ustala.

Svätojánska noc X.

Les žiaril farbami ako obvykle. Podmanivo znejúca hudba, ktorá vo vás dokázala rozvibrovať tie najskrytejšie emócie zaznievala z každého kúta. Stál pod košatým dubom a chrptom sa ležérne opieral o hrubý, vrásčitý kmeň za sebou. Jeho manžel stál opodiaľ, zhováral sa s Nevillom a nejakou dryádou a on si azda po tisíci raz uvedomil, aké mal z pekla šťastie.

Keď tu takto osamote postával pred ôsmymi rokmi, ani nedúfal, že sa mu splní všetko, po čom kedy túžil.

Usmial sa, keď ho pozoroval obdivným pohľadom. Črty jeho tváre, ktoré už poznal z pamäti, jemné vrásky, ktoré sa mu rokmi vytvorili v kútikoch očí a úst, tmavé strnisko, ktoré zdobilo jeho bradu, lebo sa ráno nestihol oholiť. Mocné telo ukryté pod vrstvami látky, ktoré mu patrilo, a ktoré tak rád láskal. Áno. Ten muž mu patril. Celý a bezvýhradne.

Od tej noci, kedy sa spolu konečne znova pomilovali a spečatili tak svoj zväzok sa toho veľa zmenilo. Najlepšie na tom však bolo to, že sa nezmenili oni sami. Dobré, tak sa nezmenili príliš. Stali sa voči sebe otvorenejší a úprimnejší, ale toto bol len dôsledok citu, ktorý horel v ich srdciach. Vždy si rád pripomínal deň, kedy mu Harry povedal, čo preňho vlastne znamená. Dovtedy netušil, že jeho muž má v sebe kúsok aj z príslovečnej slizolinskej povahy. Vzal si ho tak rýchlo len preto, aby nemal šancu cúvnuť. A on si naivne myslel, že ho k niečomu núti, keď mu nedal na výber s navrhnutým zväzkom.

Harry bol výnimočný. Nielen v tom, že mu nezakázal učiť, čo bolo v jeho druhom stave pomerne nebezpečné, ale urobil všetko preto, aby to Draca a ich dieťa neohrozilo. Trávil s ním každú voľnú chvíľu, venoval mu všetku svoju pozornosť. Neunavili ho Dracove ponosy na boľavé kríže ani prosby, aby mu pomasíroval chodidlá. Ak niekedy, niekde existoval ukážkový manžel, bol to práve ten jeho.

Otočil sa k nemu a ten smaragdový pohľad sa vpil do jeho ortuťového vo chvíli, keď sa k nemu priblížili fauni s bičkami v rukách, mávajúc nimi okolo seba a roztopašne si pospevujúc. Zahnal ich preč svojím zlostným pohľadom. Toto jediné na týchto oslavách nenávidel z celého srdca! Ale zdalo sa, že to jeho manžela pobavilo. Ako obvykle.

„Mne to také zábavné nepríde,“ zahriakol ho, keď sa Harry priblížil na dosah ruky s pohárom, ktorý mal podozrivo sfarbený obsah. Draco držal pohár s whisky, na ktorú si premenil obyčajnú pramenitú vodu. „Čo to piješ?“ opýtal sa okamžite a zahľadel sa na známu farbu manželovho nápoja.

„A to si vravíš majster elixírov?“ doberal si ho Harry. Jeho zelené oči tajomne zaiskrili a Dracovi sa vplyvom toho rozbúchalo srdce. Spomedzi pier sa mu vydral roztrasený povzdych, keď civel na pohár s podozrivo žltým obsahom. Nemilovali sa takmer dva týždne. Nie preto, že by nechceli. Mali len príliš veľa starostí nielen so školou, ale i svojimi ratolesťami, ktoré dali občas poriadne zabráť.

Ale teraz to vyzeralo veľmi nádejne. Tento konkrétny elixír bol totiž určený iba pre faunov, ale ani pre čarodejníkov nemal zhubné následky. Avšak iba v prípade, ak ste nestáli o mohutnú erekciu, ktorej sa dalo zbaviť jediným spôsobom. Po minulé tri roky sa tomu dokázali počas tohto sviatku úspešne vyhnúť. Ak nepočítal ich prvé oslavy, po ktorých sa im narodil prvorodený syn, Hélios, ktorý mal plavé vlasy a nezbedné modré oči. O dva roky na to sa narodil Hefaistos. Aj toho splodili počas tejto noci. Mal orieškovo hnedé vlasy a hlbavé, zelené oči. O ďalšie dva roky neskôr prišla na svet Persefóna. Tú ako jedinú splodili počas Vianočných sviatkov strávených doma. Rozkošná čiernovláska so striebornými očami si celkom podmanila nielen srdcia oboch otcov, ale aj svojich starších bratov.

„Dopekla, Potter!“ zachripel Draco zastretým hlasom, keď nechal zmiznúť svoj pohár, ktorý ešte pred chvíľou zvieral v ruke, len aby sa po ňom mohol slobodne načiahnuť. „Vieš predsa, čo povedal liečiteľ. Ak znova otehotniem, nemusím to zvládnuť...“ zahryzol si do pery. Bol to fakt a Harry bol pri tom, keď im to povedal. Avšak jeho túžba po driečnom manželovi zrejme nemala hraníc. Nevedel sa ho nasýtiť a čím viac sa mu z neho ponúkalo, tým viac túžil po tom, aby z neho dostal. Ani teraz tomu nebolo inak.

Harry sa podvolil, keď ho Draco objal okolo krku a pritiahol si ho k sebe. Usmieval sa, keď sa ústami obtrel o jeho pery a usmieval sa aj vtedy, keď sa svojím lonom obtrel o jeho vzrušené slabiny. Odtrhol sa od jeho úst a pošepkal mu rovno do ucha: „Kontroluj sa. Tu sme všetkým na očiach.“

Draco zastonal, keď mu odhalené hrdlo oviaľ horúci dych a ušný lalôčik ochutnala špička jeho vlhkého jazyka. „Tak... vypadnime. Povinnosť sme si... splnili.“ S rukami pod Harryho

habitom pristál rovno na zadku a skusmo ho stisol. Bol taký pevný, taký krásny... Ale potom na moment precitol a zobral mu tvár do dlaní. „Čo ak...“ nedokončil. V očiach sa mu zračili jasné obavy.

Harry sa sklonil k jeho tvári a pobožkal ho nežne na čelo. „Nestane sa to. Podstúpil som... istý zákrok, aby som ťa neohrozil. Keď nám pri Persefóne nepomohol ani antikoncepčný elixír, musel som,“ priznal.

Draco sa tváril zmätene. „Zákrok?“

Harry prikývol. „Áno. Volá sa to vazektómia.“

Draco sa v jeho náručí zachvel. „Merlin. Znie to hrozne. Bolelo to?“

Harry nedbalo mykol plecom. „Nie.“ Bodaj by aj, veď mal anestézu.

„A môžeš...?“

Harry spýtavo nadvihol obočie a zatváril sa skoro pohoršene. Potom vzal do dlane jeho ruku a priložil si ju k tuhému penisu. „Zdá sa ti, že nie?“ Horúca dlaň ho cez vydutý poklopec skusmo pohladila a jemne stisla. Zahryzol si do pery a vydal akýsi priškrtený vzuk.

Draco sa pousmial, ale jeho pery tentoraz pohltil Harryho majetnícky bozk. Mal dojem, že kým sa od seba konečne odtrhli, trvalo to celú večnosť.

Harry ho schmatol za ruku a ťahal ho za sebou. Jeho manžel ho poslušne nasledoval, kým s ním nezladil náhlivý krok.

Odišli bez rozlúčky. Na kraji čistiny sa k nemu Harry prudko zvrtoľ, objal ho a v dychberúcom bozku sa s ním premiestnil priamo do ich spálne. Draco nepostrehol, kedy opatril izbu príslušnou súhrou kúziel, aby divokým milovaním neprebudili deti, ani Poppy, ktorá ich strážila a zároveň počuli, keby sa niečo dialo.

O chvíľu neskôr bol vrhnutý do víru čirej vášne, ktorá ho zaplavila prudšie ako rozbúrený morský príboj.

Za oknami ich izby pomaly svitalo. Draco ležal stočený po Harryho boku, s hlavou na jeho hrudi. Ľavou rukou zvieral jeho pravačku a ich prsty boli prepletené. Viečka mu oľázievali, ale stihol mu zašepkať: „Milujem ťa, Harry.“

Nevidel, ako sa jeho manžel nežne pousmial, ale venoval mu jemný stisk. „Aj ja teba, láska. Viac, ako si dokážeš predstaviť.“

Draco naklonil hlavu mierne na stranu a vtisol mu na hrud' bozk. Zaspal v Harryho objatí.

Miloval svoj život, deti aj manžela. Nech ich už čakala akákoľvek budúcnosť, bolo to stále lepšie ako v časoch pred tým, než spolu šli na oslavu ich prvej Svätobjánskej noci. Napokon, oslavovali síce výročie svojho zväzku, ale oslava tohto sviatku mala pre nich príchut' čohosi

sladšieho a možno aj významnejšieho. Pretože presne od vtedy sa začala písať ich spoločná kniha osudu...

~*~ *Koniec* ~*~